

Tíz új szenttel gazdagodott az Egyház

A múlt vasárnap, május 15-én a Szentatya ünnepélyes szentmise keretében tíz új szentet avatott, köztük – talán a legismertebb számunkra – Charles de Foucauld-t, vagyis Károly testvért, akit Jézus kistestvérei és kislővérei lelki atyjuként tisztelnek. Ferenc pápa teljes homíliájának fordítását adjuk közre.

Olyan mondatokat hallottunk, amelyeket Jézus övéihez intéz, mielőtt átmenne ebből a világból az Atyához. Ezek a mondatok arról szólnak, mit jelent kereszténynek lenni: „Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást” (Jn 13,34). Ez a Krisztus által ránk hagyott végrendelet, az alapvető kritérium, amely alapján eldönthetjük, valóban tanítványai vagyunk-e vagy sem: a szeretet parancsa. Álljunk meg e parancs két lényegi összetevőjénél: az egyik Jézus irántunk érzett szeretete – amint én szerettelek titeket –, a másik az a szeretet, amelyet ő kér tőlünk: szeressétek egymást.

Először is, amint én szerettelek titeket. Hogyan szeretett minket Jézus? A végsőig, a teljes önatadásig.

(Folytatás a 2. oldalon)

Ima a békéért Lourdes-ban

Erdő Péter bíboros, prímás mutatta be a Nemzetközi Katonai Zarándoklat zárómiséjét

Katonák – a világ minden tájáról – imádkoztak a békéért és a kiengesztelődésért Lourdes-ban, ahol már a 62. alkalommal rendezték meg a Nemzetközi Katonai Zarándoklatot május 12. és 15. között.

A Nemzetközi Katonai Zarándoklat nyitóünnepségén megtelt a X. Szent Piusz földalatti bazilika.

(Folytatás a 3. oldalon)

Az eucharisztikus élet velejárója a hála

Országos Katekumenátus Konferencia Esztergomban

Az esztergomi Szent Adalbert Központ adott helyet a XX. Országos Katekumenátus Konferenciának, melyet május 9. és 11. között tartottak. Az eseményen – melyre érkeztek papok, hitoktatók, befogadócsoporthoz tagjai, mindazok, akik felelősséget éreznek az eucharisztikus életbe való beavatásért – részt vett Udvardy György érsek is. Az idei konferencia mottója: „Őáltala, ővele és őbenne”.

Kató Csaba állandó diakónus, a konferencia szervezője, a budapest-szentimrevárosi Szent Imre-plébánia katekétája a konferencia nyitónapja-

nak reggelén kérdésünkre elmondta, körülbelül kilencven embert várnak a XX. Országos Katekumenátus Konferenciára, melyet el kellett halasztani-

uk a legutóbbi két évben. 1999-ben kezdték meg az évente megrendezett konferenciák sorozatát, hiszen 1998-ban a püspöki kar kiadványa a katekumenátus liturgikus eseményeiről fordulatot hozott a plébániákon, ahol már a rendszerváltás után nagy számban jelentek meg beavatást kérő felnőttek is.

(Folytatás a 6. oldalon)

A tudást önmagáért kell művelni és szeretni

Beszélgetés a Stephanus-díjas Szovák Kornél történésszel

A Szent István Társulat idei könyvhetének Stephanus-díjazottja irodalmi kategóriában Szovák Kornél Széchenyi-díjas klasszika-filológus, történész, az ókori és a középkori magyar történelem forrásainak kutatója, több könyv szerzője. Vele beszélgettünk.

– Viszonylag szegény családból származik. Bocsásson meg a kérdésért, de a több nyelven beszélő középkorkutatók általában nem ilyen közelebről származnak. Hogyan lett mégis történész?

– Nyugat-Magyarországon, Sárváron születtem. Egy Sárvár melletti, ötszáz lelkes kis faluban, Bejcgertyánoson nevelkedtem.

(Folytatás a 9. oldalon)

Feleség és édesanya
Megalakult a Coreth Mária Terézia Imaszövetség
7. oldal

Közösség és támasz az Ukrajnából érkező gyerekeknek
Tanodát szerveztek a budapesti Piarista Gimnáziumban
8. oldal

A soltvadkert plébániára látogattunk
Riport a 11. oldalon

Tíz új szenttel gazdagodott az Egyház

(Folytatás az 1. oldalról)

Szíven üt bennünket, hogy ezeket a szavakat egy sötét éjszakán mondja ki, amikor az utolsó vacsora termében a légkör tele van érzelmekkel és aggodalommal: érzelmekkel, mert a Mester éppen búcsút készül venni tanítványaitól, aggodalommal, mert bejelenti, hogy egyikük el fogja árulni őt. El tudjuk képzelni, milyen fájdalmat hordozott Jézus a lelkében, milyen sötétség borult az apostolok szívére, és milyen keserűen néztek Júdásra, aki, miután átvette a Mester által neki szánt, bemártott falatot, kiment a szobából, hogy belépjen az árulás éjszakájába.

És éppen ekkor, az árulás órájában Jézus megerősíti az övéi iránt tanúsított szeretetét. Mert az élet sötétségében és viharaiiban ez a lényeg: Isten szeret bennünket.

Testvéreim, nővéreim, ez a kijelentés legyen központi helyen hitünk megvallásában és kifejezésében: „Nem mi szerettük Istent, hanem ő szeretett minket” (1Jn 4,10). Ezt sose felejtjük el! A középpontban nem a mi teljesítményünk, nem a mi érdemünk áll, hanem Isten feltétlen és ingyenes szeretete, melyet nem érdemeltünk ki. Keresztény létünk kezdeténél nem tanok és cselekedetek állnak, hanem az a csodálkozó felfedezés, hogy szeretve vagyunk, még mielőtt bármilyen választ adnánk. Míg a világ gyakran arról akar meggyőzni bennünket, hogy csak akkor vagyunk értékesek, ha eredményeket produkálunk, az evangélium emlékeztet bennünket az élet igazságára: szeretve vagyunk! Ez adja meg az értékünket: szeretve vagyunk! Korunk egyik lelki tanító mestere ezt így írja le: „Már jóval azelőtt, hogy egy emberi lény megpillantana, Isten szerető szemei már látnak bennünket. Még mielőtt bárki hallana bennünket sírni vagy nevetni, Isten csupa fül, s meghall minket. Sokkal előbb, mint hogy bárki is megszólítana ezen a világon, az örök szeretet hangja szól hozzánk” (Henri Nouwen: *Te vagy a Szeretet*, Ursus Libris, Budapest, 2004, 42). Ő szeretett bennünket elsőként, ő várt ránk! Ő szeret bennünket, ő folyamatosan szeret bennünket. Ez adja meg identitásunkat: szeretve vagyunk. Ebből fakad a mi erőnk: Isten szeret bennünket!

Ez az igazság azt kéri tőlünk, hogy változtassunk az életszentségről alkotott elképzelésünkön. Néha azzal, hogy túlságosan a saját, jó cselekedetekre irányuló törekvésünket hangsúlyoztuk, az életszentség olyan eszményét alakítottuk ki, amely túlságosan rajtunk, a személyes hősiességen, a lemondás képességén, a jutalom elnyerésére irányuló önfeláldozáson alapul. Ez az életnek, az életszentségnek meglehetősen pelagianus elképzelése. Így az életszentségből egy elérhetetlen célt csináltunk, elszakítottuk a mindennapi élettől ahelyett, hogy a mindennapokban, az út porában, a konkrét élet fáradalmaiban és

– ahogy Avilai Teréz mondta nővéreinek – „a konyha fazekai között” ke-restjük és fogadtuk volna el.

Jézus tanítványának lenni és az életszentség útján járni mindeneke-lőtt annak engedését jelenti, hogy Isten szeretetének ereje átalakítson bennünket. Ne felejtjük el, hogy Isten megelőz bennünket, a Lélek megelőzi a testet, a kegyelem megelőzi a cselekedeteket! Mi nemegyszer nagyobb súlyt adunk, nagyobb fontosságot tulajdonítunk az énnak, a testnek és a cselekedeteknek. Nem! Isten megelőz bennünket, a Lélek megelőzi a testet, a kegyelem megelőzi a cselekedeteket!

Az Úrtól kapott szeretet az az erő, amely átalakítja életünket: kitágítja a szívünket és alkalmassá tesz a szeretetre. Ezért mondja Jézus – itt a második szempont –, hogy „amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást”. Ez az „úgy” nem csupán felhívás arra, hogy utánozzuk Jézus szeretetét; ez azt jelenti, hogy csak azért tudunk szeretni, mert ő szeretett bennünket, mert ő szívünkbe árasztja saját Lelkét, az életszentség Lelkét, azt a szeretetet, amely gyógyít és átalakít bennünket. Ezért tudunk minden helyzetben és minden testvér irányában, akivel találkozunk, döntéseket hozni, és ezért tudjuk a szeretet cselekedeteit végrehajtani. Mert szeretve vagyunk és erőt kapunk ahhoz, hogy szeressünk. Azáltal, hogy szeretve vagyok, én is képes vagyok szeretni. Az a szeretet, amelyet én végbeviszek, mindig összekapcsolódik Jézusnak az irántam tanúsított szeretetével: „úgy”. Amint ő szeretett engem, úgy szerethetek én is. Ilyen egyszerű a keresztény élet, ilyen egyszerű! Mi sok mindennel bonyolultabbá tesszük, pedig ilyen egyszerű!

Mit jelent konkrétan megélni ezt a szeretetet? Mielőtt ezt a parancsot ránk hagyta volna, Jézus megmosta tanítványainak a lábát; miután elmondta ezt a parancsot, Jézus életét adta a keresztfán. Szeretni ezt jelenti: szolgálni és életünket adni. Szolgálni, vagyis nem a saját érdekeinket helyezni előtérbe; méregteleníteni magunkat a kapzsiság és a versengés mérgeitől; harcolni a közöny rákos daganatával és az önmagunk körül forgás metétyével szemben; megosztani az Istentől kapott karizmákat és ajándékokat.

Konkrétan azt jelenti, hogy megkérdezzük magunktól, „mit tesztek másokért?”, Ez a szeretet: a mindennapi dolgokat a szolgálat szellemében, szeretettel és hangoskodás nélkül éljük meg, anélkül, hogy bármit is követelnénk érte.

Es oda kell adnunk életünket, ami nemcsak azt jelenti, hogy felajánlunk valamit, például saját javaink egy részét másoknak, hanem azt, hogy önmagunkat adjuk oda. Szeretem megkérdezni azokat, akik tanácsot kérnek tőlem: „Mondd, szoktál alamizsnát adni?” – „Igen, atyám, adok alamizsnát a szegé-

nyeknek.” – „És amikor alamizsnát adsz, megérinted az illető kezét, vagy eléje dobod az alamizsnát, és így csinálsz, hogy megtisztítsd magadat?” Erre elpirulnak: „Nem, nem érintem meg.” „Amikor alamizsnát adsz, belenéz-e a szemébe annak, akinek segítesz, vagy elfordulsz tőle?” – „Nem nézek rá.” Érintsük meg és nézzünk rá! Érintsük meg Krisztus testét és nézzünk Krisztus testére, aki testvéreinkben és nővéreinkben szenved. Ez nagyon fontos. Életünket odaadni ezt jelenti.

örömmel éled meg önátadásodat. Házas ember vagy? Úgy légy szent, hogy szereted és gondozod a férjedet vagy a feleségedet, ahogyan Krisztus törődik az Egyházzal. Munkás ember vagy? Úgy légy szent, hogy becsülettel és szakértelemmel végzed a munkádat a testvérek szolgálatában, és harcolsz az igazságságért társaid érdekében, hogy ne maradjanak munka nélkül, hogy mindig igazságos bért kapjanak. Szülő, nagymama vagy nagypapa vagy? Úgy légy szent, hogy türelemmel tanítod a kicsiket Jézus követésére. Mondd, vezető tisztséget töltesz be? – Sok vezető van jelen. – Kérdezem: vezető vagy? Úgy légy szent, hogy küzdesz a közjóért, és lemondasz egyéni érdekeidről” (vö. *Gaudete et exsultate apostoli buzdítás*,

nélkül – ez a titok: odaadni számítás nélkül –, világi dicsőség keresése nélkül felajánlani: mi is erre kaptunk meghívást! Ma szentté avatott útítársaink így élték meg az életszentséget: papi, szerzetesi, világi hivatásuk lelkes felvállalásával az evangéliumért áldozták magukat, páratlan örömet fedeztek fel, és az Úr tündöklő tükörképei lettek a történelemben. Ez a szent személy: az Úr tündöklő tükörképe a történelemben. Próbáljuk meg mi is: nincs lezárva előttünk az életszentség útja! Az életszentség útja egyetemes, mindenkinek szóló meghívás, a keresztséggel kezdődik, nincs lezárva!

Próbáljuk meg mi is, mert mindannyian életszentségre, egyedi és megismételhetetlen életszentségre kaptunk meghívást!

Az életszentség mindig eredeti, ahogyan Boldog Carlo Acutis mondta: nincs fénymásolt életszentség, az életszentség eredeti, az én életszentségem, a te életszentséged, kinek-kinek az életszentsége. Egyedi és megismételhetetlen. Igen, az Úrnak mindannyiunkról van egy szeretet-terve, mindannyiunk életéről van egy álma. Van álma a te életedről és az én életemről! Próbáljuk örömmel kibontakoztatni! Köszönöm!

Az ünnepi szentmisén magyar zarándokok is részt vettek. Urr Zsolt Ipoly monori plébános egy tizenöt fős csoporttal érkezett Rómába. A plébániához tartozik Vasad filia is, ahol Charles de Foucauld egyetlen magyarországi emlékhelye található (bővebben a lap 12. oldalán).

Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Fábián Attila

Az életszentség nem néhány hősi gesztusból áll, hanem sok mindennapi szeretetből. „Szerzetesnő vagy? Szerzetes vagy? – Sokan vannak ma itt. – Úgy légy szent, hogy

14). Ez az életszentség útja, ilyen egyszerű! Mindig meglátni Jézust másokban.

Az evangéliumot és a testvéreket szolgálni, odaadni az életet számítás

Krisztus szeretetét átadni az embereknek

Magyar zarándokok a szentté avatáson Rómában

Május 15-én Ferenc pápa tíz új szentet avatott. Az oltárra emeltek között volt Charles de Foucauld francia szerzetesapja is. Az ünnepi szentmisére Rómába érkezett Urr Zsolt Ipoly monori plébános egy tizenöt fős zarándokcsoporttal. A plébániához tartozik Vasad filia is, ahol Charles de Foucauld egyetlen magyarországi emlékhelye található. Urr Zsolt Ipolyt a szenttéavatási liturgia után kérdeztük.

– Már 2020 óta készülünk erre az alkalomra, hiszen már két éve tudható, hogy szentté fogják avatni Charles de Foucauld-t. 2020-ban kaptunk egy Foucauld-ereklyét Bernard Ardura OPraem posztulátorától, mely a vasadi kápolnában lett elhelyezve.

– Jézus Kistestvérei közül többen is a monori cigánytelepen szolgálnak, ezért épült a monosri plébániához tartozó településen egy kis kápolna Charles de Foucauld tiszteletére, s ezért gondolta úgy a helybeli közösség, hogy ezen az ünnepen néhány fővel jelen leszünk.

– Ez a nap Magyarországon, Vasadon is ünnep...

– Igen, a vasadi kápolnában reggel 9 és este 5 óra között a Jézus Kistestvérei nővérek és a lelkeségi család, a Názáret elnevezésű laikus és papi közösség tagjaival tartanak egy lelkigyakorlatot, ennek részeként követték a szenttéavatási szertartást is, délután 3 órakor pedig egy háláadó, ünnepi szentmise kezdődött az ott lévők részvételével.

– Milyen programon vettek részt a Rómába érkezett zarándokok?

– Végiglátogattuk a négy pápai bazilikát, most itt voltunk a szentté avatáson, holnap pedig a Vatikáni Múzeumban.

– Milyen érzések, gondolatok fogalmazódtak meg önben a szentté avatáson?

– Nagy lelkesedéssel vettünk részt ezen az ünnepen. Mi Vasadon azzal a lelkülettel vagyunk együtt, ahogyan Szent Charles de Foucauld Tamanrasset-ben volt a tuaregek között. Mi Krisztus szeretetét, jelenlétét szeretnénk átadni az embereknek. Aki szeretne egy kicsit elmélyedni abban, ami Szent Charles de Foucauld lelkeségét jellemzi, szeretne egy magyarországi „sivatagban” elmélkedni, azt szívesen látjuk Vasadon, ahol egy zarándokszállás is várja a vendégeket.

Baranyai Béla
Fotó: Fábián Attila

Ima a békéért Lourdes-ban

Erdő Péter bíboros, prímás mutatta be a Nemzetközi Katonai Zarándoklat zárómiséjét

(Folytatás az 1. oldalról)

A ceremónián a missziós kereszt, a budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus (NEK) szimbóluma is méltó helyett kapott az oltár közelében. A különböző nemzetek katonazenekarai, püspökei és delegáltjai díszes bevonulását óriási ováció övezte. Ferenc pápa levelet küldött a megnyitóra, üzenetét a francia tábori püspök, Antoine de Romanet olvasta fel. A Szent-

atya hangsúlyozta, hogy az idei katonai zarándoklat egyedülálló lehetőség arra, hogy a fegyveres erők tagjai összegyűljenek a világ minden tájáról, hogy együtt könyörögjenek az Úrhoz a világ és a szívek békéjéért. A levél felolvasása után – a katonai zarándoklat hagyományaihoz híven – meggyújtották a béke lángját, amellyel hivatalosan is kezdetét vette a 62. Nemzetközi Katonai Zarándoklat. A rendezvényen 38

nemzet katonái vettek részt, közel tízezen. Magyarországról 110 zarándok volt jelen. A második napon a Szeplőtelen Fogantatás-bazilika melletti domb oldalában gyülekezett a magyar alakulat, hogy a másfél kilométeres keresztutat végig járják Berta Tibor tábori püspök vezetésével. A zarándokok az ember nagyságú szobrokból álló stációknál elmélkedő imádságot mondtak, a keresztet a katonák egymást váltva vitték.

Érdekesség, hogy a tizedik stációt (Jézust megfosztják a ruháitól) Magyarország adományából készítették el 1912-ben. Ezt kétnyelvű, magyar koronás címeres bronztábla is jelzi. Berta Tibor tábori püspök kiemelte, azokért a katonákért gyűjtenek itt mécseseket, akik életüket adták szolgálatuk során. Este a hagyományos gyertyás Mária-körmenettel zárult a Nemzetközi Katonai Zarándoklat szombati programja.

Több ezer zarándok követhette a missziós keresztet is, amely tavaly, a budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus gyertyás körmenetén is jelen volt a Hősök terén. A Nemzetközi Katonai Zarándoklat zárónapján ismét megtelt a X. Szent Piusz-bazilika, ahol szentmisét mutattak be a missziós kereszt jelenlétében. A főcelebráns Erdő Péter bíboros, prímás volt. A főpásztor a homíliájában kiemelte, hogy különösen most, ami-

kor háború pusztít Európában, átérezzük, hogy szükség van Isten segítségére és a Szűzanya pártfogására. A békével kapcsolatban a bíboros hangsúlyozta: Krisztus békéje nem olyan, mint amit a világ szokott adni. Mert a világ sokszor önző hatalmak győzelmét nevezi békének. Krisztus békéje az igazságosságon és a szereteten alapul. **Forrás és fotó: Esztergom-Budapesti Főegyházmegye**

Egy a tíz szent között

Jézus kistestvéreivel Foucauld atyát ünnepeltük Vasadon

Károly testvér – a Jézus Kistestvérei Női Szerzetes Közösség tagjai csak így nevezik a május 15-én szentté avatott Charles de Foucauld atyát. Ahogyan magukat is Jézus kistestvéreinek hívják, követve a sivatag szentjét, aki egy volt a többiek között, a legkisebb, mindenki szolgálatában.

A magyar női szerzetesrend tagjaival lenni mindig különleges élmény, valami egészen más, mint amiről napjainkban a hétköznapiak szólnak. Egyszerű, figyelmes, türelmes és nagyon szép jelenlét az övék. A Foucauld atyáról elnevezett, az erekljét is őrző vasadi kápolnában barátaikkal együtt követték a Bonum televízió közvetítését az ünnepi szentmiséről. Öröm számukra, hogy „arról az életről, amelyet Károly testvér látszólagos eredménytelenségben élt le, az Egyház úgy gondolja, hogy ma az evangelizáció útja... A Szent Péter-bazilika homlokzatán Foucauld atya egy volt a tíz szent a között. Egynek lenni közülük – ez volt a vágya, és még a szentek között is egy volt. Az egész világon ismert, a Fratelli tutti kezdetű enciklika nyomán különösen. Számomra nagy öröm volt, hogy még a szentek között is a helyén van” – osztotta meg velünk érzéseit Erzsébet kistestvér.

Károly testvért úgy szoktuk emlegetni, hogy a vallásból szeretetet csinált – emelte ki Anikó kistestvér, akit szíven ütött Ferenc pápa homíliája: „Mindannyiunk értékét az adja, hogy Isten szeret minket – mondta a pápa. Megerősödött bennem, hogy ez mindenkinek jár. Amikor Monoron éltünk, a cigánytelepen, az egyik kislány egyszer odajött hozzám. Ci-

vilben járunk, de a nyakunkban ott lóg egy kereszt, rajta egy szív. Ő megkérdezte, mi az, és elmondtam neki, hogy ez azt jelenti: Isten szeret. Rám nézett, és azt kérdezte: »Engem

resztül sugározhasson ez az isteni szeretet” – mondta Nelli kistestvér. Mustó Péter jezsuita, a női szerzetesrend barátja is ott volt a közös ünnepségen a vasadi kápolnában,

Jézus kistestvérei; a nővérek barátaikkal a vasadi kápolnában

is?« Ahogyan Ferenc pápa mondta, valóban ez ad méltóságot és értéket mindannyiunknak: Isten szeret.” „Nekünk nincsenek műveink, de jelen vagyunk Isten számára a szemlélődő imánkkal és az életünkkel. És jelen vagyunk az emberek számára, akiket az Úr az utunkba hoz. A takarítóvállalatnál dolgozva, Monoron, a cigánytelepen, az AIDS-betegek között vagy bárhol a budapesti 9. kerület sivatagában – ezt a hivatást mindenhol meg tudjuk élni. Ez azonban azt kéri, követeli tőlünk, hogy első sorban mi magunk térjünk meg, alakuljunk át, hogy az életünkön ke-

ugyanazzal a szerény, csendes jelenléttel, ahogyan a kistestvérek. Elmondta, hogy már hatvan-hatvanöt évvel ezelőtt olvasott könyveket Károly testvérről és a közösségéről, és ez meghatározta a szerzetesi életét. Hálás a jezsuita rendnek, hogy befogadták, lehetőségeket adtak neki, és úgy érzi, az emberközeli életideál a rendjén belül is megvan. Ezzel együtt a kistestvérek között érzi magát a legközelebb ehhez. Mindenhol, ahol élt, tartotta velük a kapcsolatot, Kolumbiában együtt dolgozott velük. „Számomra a szerzetesi életnek azt a formáját képviselték, ami

hozzám is közelebb állt. Nem a társadalmi befolyást keresték, hanem, mint a fű, alulról akartak növekedni, minél egyszerűbb, minél emberközelibb módon. A kistestvérek nem akarnak elérni valamit, hanem egyszerűen szeretnének ott lenni, ahol az emberek vannak. A szerzetességnek ez a formája sokkal közelebb áll hozzám, ezért számomra természetes, hogy eljövök Károly testvér szentté avatására” – mondta jelenlétének okáról. Álljon itt végül egy kis történet arról, hogyan él meg Foucauld atya követői a hétköznapiakat. Alázatos életükben mélyebb jelentőséggel bír még egy olyan balszerencse is, mint ami a Vasadra indulás előtt történt velük. Elveszték az utcán felejtett ajándékok, melyeket a kistestvérek nagy munkával és szeretettel

készítettek aznapra: kis kártyák idézetekkel, Foucauld atya fotójával és életrajzával. Hiába keresték a szomszédok, az ajándék nem került elő; talán egy kukában végezte, talán valaki rácsodálkozik, ha rátalál. Erzsébet a következőt fűzte hozzá a történetekhez: „Ki tudja, milyen eszközök voltunk ezzel annak számára, aki megtalálja és elolvassa azokat az üzeneteket, melyeket kiválasztottunk. Hiszem, hogy nem vesznek a semmibe, hiszen látszólag Károly testvér élete sem termett gyümölcsöt. Az Úr útjai nem a mi útjaink, eszközök vagyunk, amíg élünk. Ez most így jutott célba, ki tudja, kicserél. Mi elhintettük a magot; kicsit másképpen lesz, mint ahogy elterveztük.”

Szöveg és kép: Thullner Zsuzsanna

„Jelen vagyunk Isten számára a szemlélődő imánkkal és az életünkkel. És jelen vagyunk az emberek számára, akiket az Úr az utunkba hoz”

A BIBLIA ÜZENETE

Nem elvárás, hanem ígéret

Jn 14,23–29

Kisiskolás keresztlányom hittan dolgozatában a következő kérdés szerepelt: „Kit szeret Jézus?” Ő erre a legnagyobb nyugalommal és gyermeki bizalommal beírta, hogy „Jézus mindenkit szeret.” Nagy volt a csalódottsága, amikor kijavítva visszakarta a dolgozatát, és hitoktatója nem adott pontot a válaszára, hanem áthúzta, s azt írta oda: „Jézus azokat szereti, akik megtartják parancsait.” Talán épp a mai evangélium emlékfoslányai lehettek a tanárno fejében („Aki szeret engem, megtartja szavaimat...”), vagy az a felnött szív mélyén makacsul gyökeret vert elgondolás készítette a válasz javítására, mellyel mindannyian gyakran találkozunk és szembesülünk önmagunkban: A szeretetért teljesíteni kell, jól kell tenni, parancsokat kell megtartani.

Pedig a mai evangélium felütésének lényegi üzenete egyáltalán nem elvárás, hanem ígéret, nem is akármilyen: Jézus az Atya éltető szeretetének megtapasztalását ígéri övéinek, valamint azt, hogy ő és az Atya együtt lakást vesznek, maradandó lakhelyet készítenek annál, aki

szereti őt, és megtartja ígét. Jézus és az Atya állandó jelenlétében élni, otthonos, meghitt szeretetkapcsolatban lenni Istennel, szüntelenül érezni megtartó erejét, közelségét már ebben az életben – vajon nem erre vágyunk mindannyian? Végső soron nem ez minden lelki erőfeszítésünk, egész lelki életünk célja, ami felé tartunk, amiért küzdünk?

Jézus szavai szerint ennek egyetlen feltétele az iránta való szeretet. Ha ennek hallatára először egy érzést próbálnak magunkban keresni: felidézni egy Jézus-képet, egy ikont, és vonzódást, lelkesedést keresünk a lelkünkben, akkor hamar rájöhetünk, hogy a szeretetnek ez az érzelmi minősége nem tartható fenn tartósan, mint ahogyan emberi kapcsolatainkban sem. Ajándék, ha a Szentlélek tüze lángra gyújtja a szívünket Jézus iránt, de a szürke hétköznapi prózaiságában sem mondhatunk le az iránta való szeretetről. Szent Ágoston meghatározása szerint a szeretet döntés a másik java mellett. A Jézussal való kapcsolatunkban ez a hozzá való tartozás, a kapcsolódni akarás, az ő országa iránti ér-

deklódés naponta történő megújítását jelenti. Amint a juhok hallgatnak újra meg újra a pásztor hangjára, ahogyan a szőlővessző kapaszkodik a tökébe, úgy kell ragaszkodnunk hozzá.

„Aki szeret engem, megőrzi ígéimet” – mondja az Úr. Nem parancsok betartásáról van szó, hanem igék megtartásáról, őrzéséről. Jézust szeretni valójában nem más, mint fenntartani a rá irányuló figyelmet, a rá való emlékezést: Máriahoz hasonlóan őrizni és forgatni a szívünkben mindazt, amiről életünkben felismertük, hogy Jézus nekünk szóló üzenete, értünk véghez vitt cselekedete. Az ígéret – Jézus és az Atya szeretetteljes „beköltözése” az életünkbe – mindezek fényében nem attól függ, hogy mit teszünk vagy nem teszünk, betartjuk-e a parancsokat, hanem sokkal inkább attól, hogy helyet adunk-e Isten életének a szívünkben: az imádság, az Ige hallgatása, olvasása, ünneplése, megtartása révén engedjük-e, hogy az ő feltétlen szeretete átjárja életünket.

Baán Izsák OSB

GÖRÖGKATOLIKUS LEKISÉG

A Szent Liturgiáról (73.)

A görögkatolikus Szent Liturgia túlnyomórészt állandó szövegekből áll. A nagy ünnepekre azonban külön antifónák vannak előírva. Az antifóna zsoltárverset jelent, amit a refrénnel váltakozva kell énekelni a Liturgia elején. Hajdani szerepe az volt, hogy énekléssel vezesse a híveket a Szent Liturgia kijelölt templomba, hogy aztán a kis bemenetben csücsösodjék az esemény. Ezt a „vonulási” jelentőségét már elveszítette, mégis jelen van a Liturgiában.

Őseink a zsoltárverseket úgy igyekeztek összeválogatni, hogy azok megfeleljenek az adott ünnep szellemének. Így van ez a karácsonyi antifónák esetében is.

Az első antifóna első verse így szól: „Hálát adok neked, Úram, teljes szívemből, elbeszélem minden csodádat” (Zsolt 9,2). Mikor hangzhatnak jobban az a hálaadás, mint éppen karácsonykor? Ilyenkor ugyanis hálaltelt szívvel köszönjük meg Istenünknek, hogy elküldte nekünk a Megváltót. S ezt a csodát nemcsak az angyaloknak kell hirdetni, hanem, igenis, el kell beszélni! A második vers: „Az igazak tanácsában és gyülekezetében nagyok az Úr cselekedetei, tökéletesek az ő akarata szerint” (Zsolt 110,1–2). A zsoltárostól ez egyéni hálaadásként hangzott el, a keresztény nép viszont már közösségre hirdetheti, hogy milyen hatalmas dolgot vitt végbe az Úr, amikor gondoskodott a megváltásunkról. Mert az ő akarata az, hogy minden ember üdvözüljön (1Tim 2,4).

A második antifóna első verse a következő: „Boldog férfiú, ki az Urat féli, az ő parancsolataiban igen nagy kedve telik” (Zsolt 111,1). Bár

karácsonykor még kisdéd csecsemőként fogadjuk a megszületett Üdvözítőt, máris féltő tisztelettel vesszük körül. A karácsonyi ikonon halotti pólyába van takarva, így jogos, hogy már itt lelki szemeink elé állítjuk az egész üdvtörténeti tevékenységét. Parancsai teljesítését – főleg a szeretet parancsát – örömmel fogadjuk. Refrénként pedig kérjük tőle: „Üdvözíts minket, Isten fia, ki a Szűztől született, énekelünk néked: Alleluja, alleluja, alleluja.” A második antifóna második verse: „Hatalmas lesz a földön ivadéka, az igazak nemzedéke megáldatik” (Zsolt 111,2). A zsoltáros akár a jákobi áldást is beleimádkozhatta ebbe szövegbe. A keresztény nép mindenesetre már így tudja értelmezni. Bár ismét azt lehet mondani, hogy kisbabaként születik az Üdvözítő, mégis ő a leghatalmasabb a földön. Mindazok pedig, akik ezt elfogadják, áldásban részesülnek; sőt, nem is csak ők, hanem utódaik is. Mert az érettünk született Megváltó maga az áldás és az áldás forrása.

A harmadik antifóna szövege: „Nálad az uralom hatalmad napján a szentek fényességében” (Zsolt 109,3). Ezt a zsoltárverset is az üdvtörténeti beteljesedés fényében lehet szemlélni, és így illik a karácsonyhoz. Sőt, az izajási jövendölés karácsony éjjeli megénekelésével is párhuzamba állítható: „Velünk az Isten (...), kinek valóán vagyon a fejedelemség.” S ki más ragyogna leginkább a szentek közösségében, mint maga az Üdvözítő Úr, Jézus Krisztus? Fényes ünnep a karácsony, de nem annyira a karácsonyfa, hanem sokkal inkább a belső tartalma miatt.

Ivancsó István

LITURGIAKOMMENTÁR

Az Eucharisztia ünneplése (130.)

Felragyogván a sötétségben és a halál árnyékában ülöknek, hogy lábainkat a békesség útjára igazítsa. A Benedictus záróversének háttérében Izajás próféta sorai állnak: „A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát; akik a halál árnyékának országában laknak, azokra világosság ragyog (...), hogy megnyisd a vakok szemét, kihozd a börtönből a foglyokat, a fogházból a sötétségben ülőket.” (Iz 9,1; 42,7)

A két idézet közül az első a próféta emlékirataiból, azon belül is a béke fejedelméről (vö. Iz 8,23–9,6) szóló részből származik. A másik idézet már a Deutero-Izajásként azonosított szerzőnek az Úr szolgájáról szóló első énekből való, amely feltárja előttünk a megtérés és a Küldött gyógyító tevékenységének kapcsolatát. E gondolat hordozója a 107. zsoltár is: „Áldják tehát az Urat irtalmasságáért, az emberek fiaival művelt csodáiért, mert a szomjázók elteltek és az éhezőket eltöltötte minden jóval. Sötétségben, a halál árnyékában ültek, vasra verve, nyomorban, mert ellene szegültek Isten szavának, és megvetették a Fölséges tanácsát. Ezért nyomorúsággal törte meg szívüket, elestek, és nem volt, aki fölségitse őket. De szorongatásukban az Úrhoz kiáltottak, s ő gyötrelmükből kiragadta őket. Kihozta őket a sötétségből s a halál árnyékából, és összetörte bilincseiket.” (Zsolt 107,8–14; vö. Iz 59,7–9; Róm 3,10–18) A megtérés gondolatát és Isten

országának közelségét hangsúlyozza Máté evangélista is (vö. Mt 4,11–17).

A sötétség és a halál árnyéka (héb. calma-vet) statikus jellegével szemben (vö. Jób 10,21–22; Zsolt 107,10), amely a reménytelenség, a szomorúság és a céltalan lét kifejezése, felragyog a békesség útján járás dinamikája, amely az életre vezet: „Megjelent ugyanis Üdvözítő Istenünk kegyelme minden embernek, és arra oktat minket, hogy tagadjuk meg az istentelenséget és a világi vágyakat. Élünk józanul, igazként, istenfélelemmel ezen a világon, és várjuk a boldog reménységet, a nagy Isten és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőségének eljövételét.” (Tit 2,11–13) A Tituszhoz írt levélben a szerző védelmébe veszi a hamissal szemben az igaz tanítást. Ennek kapcsán beszél Isten népének reményéről, erkölcsi kötelességeiről és azok alpjáról, Isten megváltó tettéről. A szerző számára Krisztus az Isten kegyelme (vö. 1Tim 6,14; 2Tim 1,10), aki nemcsak egyeseknek jelent meg, hanem megvilágosít minden embert (Jn 1,9; 12,46; 1Tim 4,10). Krisztus kegyelme a béke, amely Lukács számára különösen fontos, és kapcsolatban van a feltámadott megjelenésével: „Amíg ezekről beszéltek, egyszer csak maga Jézus állt közöttük, és azt mondta nekik: »Békesség nektek!«” (Lk 24,36; vö. Mík 5,4)

Sztankó Attila

A HÉT SZENTJE

Néri Szent Fülöp

Május 26.

Édesapja jegyző volt Firenzében. Amikor Fülöp ötéves volt, meghalt az édesanyja, de nevelőanyja is nagyon szerette. A vidám természetű fiú mindenki kedvence volt. Gyerekként a domonkosoknál tanult. Ők szerették meg vele Savonarolát, akinek írásaiból megtanulta, hogy az egyházi reform csak a lelkek megújulásából születhet meg, és hogy a Szentlélek ma is él az egyházban.

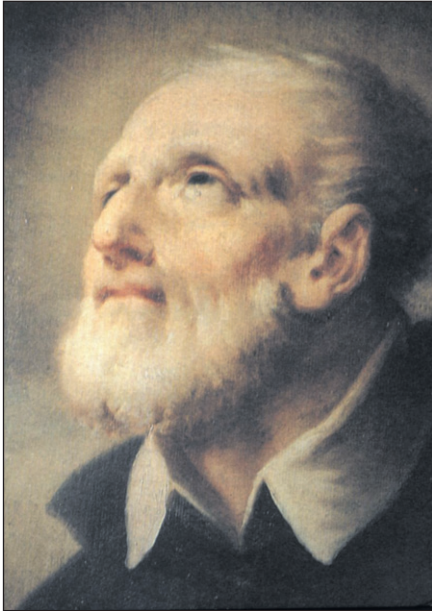
Apja 1533-ban a Monte Cassino közelében lévő San Germanóba küldte. Itt élt gyermektelen nagybátyja, egy gazdag kereskedő, aki az utódjának szánta, és be akarta vonni az üzletbe. Három évig maradt nála, de többet volt Szent Benedek iskolájában, mint nagybátyja üzletében. Itt kedvelte meg Cassianust, és ismerte meg a régi egyiptomi remete szerzetesek lelki tapasztalatait. 1536-ban Rómába ment, a firenzei vámhivatal vezetőjénél kapott szállást és étkezést mint a házigazda fiainak nevelője. Közben teológiai előadásokat hallgatott az ágostonosoknál és a Sapientia Egyetemen, ahol 1537 óta két jezsuita is tanított. Nemsokára megismerkedett Loyolai Szent Ignáccal, és megtanulta tőle a „belső imádságot”. Vele és rendtársaival együtt segítette 1538–39

ínséges telén a római éhezőket.

Tanév közben hirtelen elhatározta, hogy abbahagyja tanulmányait. A *Szentírás*on és Aquinói Szent Tamás *Summáján* kívül eladta könyveit, és árukat a szegényeknek adta. „Aki Krisztuson kívül akar valamit, nem tudja, mit akar; aki Krisztuson kívül vágyik valamire, nem tudja, mire vágyik, aki Krisztuson kívül másvalakiért dolgozik, nem tudja, mit csinál” – mondta. Napjai ettől fogva az utcai apostolkodással teltek. Humora és bolondos egyénisége nagyon népszerűvé tette. Harminchat évesen, 1551-ben gyóntatója rábeszélésére papá szenteltette magát. Hamarosan lelki gyermekek egyre növekvő tábora alakult ki körülötte.

Cellája hamarosan szűknek bizonyult a közösség számára. A templom szomszédságában volt egy raktárpépület, azt építették át oratóriummá.

Itt ismerkedtek naponta a *Szentírással*. Közösén az imádsággal válaszoltak Isten szavára, egyénileg pedig ki-ki a szeretet tetteivel a város kórházaiban és utcáin. Körmene- teket és héttemplom-búcsújá-

rásokat szerveztek, amelyeken a római kúria legfelsőbb körei is részt vettek.

Fülöp szokatlan módszerei miatt kétszer is összeütközésbe került az inkvizícióval: először IV. Pál pápa alatt, majd V. Piusz idején. Ám mindkét alkalommal megszelídítette bírát, és meggyőzte őket ügyének tisztaságáról.

XIII. Gergely pápával kialakult baráti kapcsolata különösen is biztosította Fülöp és övéi számára a Szentszék támogatását. Ekkor a pápától kapott Vallicella-templomban szervezte újjá oratóriumát. A város minden rétegéből ezek találkoztak itt. Az oratoriánus papok és testvérek itt élő nagy csapatából alakult meg az Oratórium Kongregációja, amely 1575-ben pápai jóváhagyást kapott.

1593-ban betegsége miatt megvált előljárói hivatalától, de haláláig lelkivezetője maradt az oratóriumnak.

Néri Szent Fülöp a mai napig az egyik legnépszerűbb szent, ami nem kis mértékben az 1984-ben készült *Legyetek jók, ha tudtok* című olasz filmnek köszönhető, melyet Luigi Magni rendezett. Hazájában 2010-ben tévéfilmet is forgattak Fülöp életéről, *Preferisco il paradiso* (Százszor inkább a mennyország) címmel.

L. K.

MÁJUS 22., HÚSVÉT 6. VASÁRNAPJA (Szent Rita özvegy, Júlia, Emil) – ApCsel 15,1–2.22–29 (*Isten nem akarja, hogy a szükségesnél több teher nehezedjék a hívek vállára.*) – Jel 21,10–14.22–23 (*Egy angyal megmutatta nekem a mennyből, az Istentől alászállt szent várost.*) – Jn 14,23–29 (*A Szentlélek megtanít titeket mindenre, amit mondtam nektek.*) – **Zsologsma:** II. zsoltárhét – **Énekrend:** Ho 90 – ÉE 552, 416 Ho 90 – ÉE 106, Ho 123 – ÉE 555, Ho 206 – ÉE 105.
MÁJUS 23., HÉTFŐ – Boldog Apor Vilmos püspök és vértanú emléknappja (Dezső, Dézi, Mikes) – ApCsel 16,11–15 – Jn 15,26 – 16,4a.
MÁJUS 24., KEDD – Szűz Mária, a keresztények segítsége emléknappja (Eszter) – ApCsel 16,22–34 – Jn 16,5–11.

A hét liturgiája

C év

MÁJUS 25., SZERDA – Tiszteletreméltó Szent Béda áldozópap és egyháztanító vagy Szent VII. Gergely pápa vagy Pazzi Szent Mária Magdolna szűz emléknappja (Orbán) – ApCsel 17,15.22 – 18,1 – Jn 16,12–15.
MÁJUS 26., CSÜTÖRTÖK – Néri Szent Fülöp áldozópap emléknappja (Evelin) – ApCsel 18,1–8 – Jn 16,16–20.

MÁJUS 27., PÉNTEK – Canterburyi Szent Ágoston püspök emléknappja (Hella, Pelbárt) – ApCsel 18,9–18 – Jn 16,20–23a.

MÁJUS 28., SZOMBAT (Emil, Bod, Csanád) – ApCsel 18,23–28 – Jn 16,23b–28.

MÁJUS 29., VASÁRNAP – URUNK MENNYBE-MENETELE (Szent VI. Pál pápa, Magdolna, Teodózia) – ApCsel 1,1–11 (*Jézus az apostolok szeme láttára fölemelkedett az égbre.*) – Ef 1,17–23 (*Isten Jézus Krisztust a mennyben jobbjára ültette.*) vagy Zsid 9,24–28; 10,19–23 (*Krisztus magába a mennybe lépett be.*) – Lk 24,46–53 (*Jézus elbúcsúzik tanítványaitól, megáldja őket, és visszatér a mennybe.*) – **Énekrend:** Ho 95 – ÉE 562, 417, Ho 95 – ÉE 118, Ho 123 – ÉE 564, Ho 96 – ÉE 119.

Ballagás Sopronban – püspöki misével

A soproni Szent Orsolya Római Katolikus Gimnázium, Általános Iskola, Óvoda és Kollégium végzős gimnazistái április 30-án az iskolazászlót követve vonultak Veres András győri megyéspüspökkel, az iskolavezetéssel és a tanári karral együtt az Orsolya téren át a Szent György-templomba, ahol a főpásztor szentmisét mutatott be.

A soproni Szent Orsolya Gimnázium végzős diákjai izgatottan várták az utolsó cseppet, mely jelezte számukra, hogy életük egy szakasza lezárult. Az utolsó gimnáziumi osztályfőnöki órájukat a 11. évfolyam tanulói tették még emlékezetesebbé számukra.

Ezt követően a végzős diákok vállukra vették a tarisznát, és egymást átkarolva, osztályfőnökeik vezetésével elballagtak. Az iskolazászlót követve vonultak Veres András győri megyéspüspökkel, az iskolavezetéssel és a tanári karral együtt az Orsolya téren át a Szent György-templomba, ahol Kiss Teleki Blanka tanárnő köszöntötte a vendégeket.

A Szent György-templomban Veres András megyéspüspök mutatott be ünnepi szentmisét, melyen Kovács Gergő Vilmos iskolalelkész koncelebrált. Az eseményt megtisztelte jelenlétével Horváth Imre prépost-várospolébános is.

A hagyományoknak megfelelően a szentmisét követően kezdődött a ballagó évfolyam búcsúztatása. A végzősök búcsúbeszéde után a megemlékezés szalagjait az osztályok képviselői tűzték fel. Kovács András, a Szent Orsolya Gimnázium igazgatója személyes hangú beszédben köszönt el a három végzős osztálytól.

Az ünnepi eseményen a zenei szolgálatot Krasznainé Szakál Andrea karnagy asszony vezetésével és Tama Krisztina előadóművész közreműködésével az óvoda pedagógusai, illetve a pedagógusok szülei látták el.

Forrás: Győri Egyházmegye
Fotó: Szent Orsolya Gimnázium

A szeretet szentje volt

Erdő Péter bíboros, prímás mutatott be szentmisét Boldog Salkaházi Sára emléknapján

Május 11-én van Boldog Salkaházi Sára, az 1944. december 27-én vértanúhalált halt szociális testvér liturgikus emléknapja, amelynek előestéjére a Szociális Testvérek Társasága évek óta szervez közbenjáró imaestet, „Égi erőforrás” mottóval. A hálaadó koncelebrált szentmisét május 10-én Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek mutatta be a budapesti Örökimádás-templomban.

Bevezetőjében a főpásztor kiemelte, a Boldog Salkaházi Sára vértanú emléknapjának előestéjén bemutatott szentmise különös szándék, könyörgés lehet, hogy eszközölje ki számunkra Sára testvér azt a lelki élelétást, amely az ő életét, pályafutását jellemezte, hogy mi is meglássuk az életben feladatainkat, de azt is, ami fonák, ami elfogadhatatlan, Isten akarata szerint helyreigazításra szorul, a szónak a mélyebb és lelki értelmében. A szentmisén János evangéliumból, a Jó Pásztorról szóló szakaszból hangzott el részlet, a templomszentelésre emlékező ünnepségtől a végéig, midőn Jézus azt mondja: „Én és az Atya egy vagyunk” (Jn 10,22–30).

Szentbeszédében Erdő Péter emlékeztetett: az utóbbi hetekben egy sor olyan apró hírre figyelhettünk fel, amelyek önmagukban talán nem rajzolnak nagy ívet, mégis Boldog Salkaházi Sára vértanú életében is fellelhető motívumokra rimelnek. Sokszor hallunk kárpátaljai helységneveket. Boldog Salkaházi Sára életéből tudjuk, hogy éppen a nehézre fordult időkben Kárpátalján tevékenykedett, például a rahói és a técsői járásban.

Amikor szervezzük a Karitászt karavánjait, kisbuszokból, autókban álló csoportjait, akkor föl-fölhangzanak a kárpátaljai helységeknek a nevei, és rádöbbenünk arra, hogy Kárpátalja már megint

őket, művészeket, tudósokat – élőket és holtakat –, olyanokat, akiknek semmi közük a politikához; csupán azért válnak támadások célpontjaivá, mert valamilyen néphez tartoznak.

Milyen lélek lakik azokban, akik így viszonyulnak másokhoz? – tette fel a kérdést Erdő Péter. Figyelmeztetett: ezt is nagyon érzékenyen kell mérlegelnünk, mert Sára testvér korában is ez volt a probléma, megelégedtek egész emberi közösségeket, és maga az odatartozás is bűnnek számított, még a múltba nézve is. Könyveket dobtak ki és égettek. Most pedig újra előfordul ilyesmi, az úgynevezett művelt Nyugaton.

Ebből a lelkületből, ebből a magatartásból fakadhat, hogy a most köztünk élő embereket is, pusztán a hovatarozásuk miatt, üldöztetés sújthatja. Ebben a helyzetben pedig megint csak gondolkoznunk kell azon, hogyan segíthetünk azon, aki arra a legjobban rászorul. Annak idején az Apostoli Szentszék és Slachta Margit szervezett módon foglalkozott ezzel, nem pillanatnyi jóérzésből fakadtak azok a segítő cselekedetek, amelyek kibontakoztak és máig ható erővel becsületet szereztek a Szociális Test-

különleges szükségét szenved, ha tetszik, különleges szociális problémákat hordoz magában – hívta fel a szomorú helyzetre a figyelmet a bíboros. – Miért? – tette fel a kérdést. – Talán a földrajzi környezet kárhoztatja szegénységre az ott élő embereket? Am ha a földrajzban benne van az ember is, akkor valószínűleg erről van szó, hiszen az emberi társadalom az, amely a működése által hordozza, létrehozza a szegénységet.

A mi kis magyar világunkat szemlélve azt látjuk, hogy éppen Kárpátalján és tájékán bukkan fel újra és újra egyfajta, számunkra szinte extrémnek látszó szegénység. Ez pedig minket, keresztényeket ismételtelen arra hív, hogy segítsünk. Mikor és hogyan? Amikor lehet. Jelenleg a szükség egészen nyilvánvaló, a segítség módját hétről hétre újra kell mérlegelnünk. Adja Isten, hogy ebben találgatásunk legyen. Az biztos, hogy nem húzódnunk vissza ettől a feladattól, hanem, ha lehetséges, oda kell mennünk azokhoz, akik a segítségünkre szorulnak – nyomatékosította a főpásztor.

Arra is kitért, hogy az utóbbi időben egyre több hír érkezik arról, hogy emberekkel nagyon furcsán és kegyetlenül bánnak egyesek; elutasítják, gyalázzák

vérek Társaságának és egész katolikus közösségünknek – folytatta a bíboros.

Utalt a szentmisének Az apostolok cselekedeteiből vett olvasmányára is, melyben egy hatalmas ívű történelmi folyamat kezdetét látjuk, azt az időt, amikor a Krisztusról szóló örömhírt kezdik meghallgatni a pogányok is. Lépésről lépésre kiderül, hogy nemcsak a zsidó örökség alapján, hanem a pogányok között is lehetnek olyanok, akik igazán Krisztus tanítványai lesznek. Ám ez problémát is jelent. Hallottuk, hogy Antiochiában hívták először a Jézusban hívőket krisztusiaknak, vagyis keresztényeknek: a Messiásban, a Fölkentben, a Krisztusban hívők.

Kik várták a Fölkentet? A választott nép várta, mert nekik szólt az ígélet. Rajtuk keresztül kellett áldást nyernie a föld minden nemzedékének. Erdő Péter felidézte az Apostoli Szentszék azon nyilatkozatát, amely ezt a címet kapta: Isten nem bánja meg a szövetségét, nem vonja azt vissza. Hogy van ez akkor? A történelmi hivatás teljesen nem szűnt meg. Földoldódott? Föl kellett oldódnia? Vagy lehetséges valamilyen más megoldás is erre? Az biztos, hogy a kereszténység történelmi útja, és az, hogy Krisztusban van az üdvösség – mert

más név nem adatott –, végérvényes, ez ma is teljes egészében igaz mindenkire. De egy nép, amely a vallásán keresztül létezik, hogyan tud továbbélni akkor, ha egy olyan vallást fogad el, amelyik megnyitja a szívét az egész emberiség felé? Ez óriási dilemma.

Ennek a megértésével és tiszteletével, ennek a feldolgozásával a hitben ma is szembe kell néznie az Egyháznak – szögezte le a főpásztor. Hozzátette: a Szentlélek soha nem hagyta el az Egyházat, bíznak abban, hogy most is vezet bennünket, olyan kérdések megválaszolásában, amelyek lehet, hogy régiek, de nagyon aktuálisak.

„Adja Isten, hogy felismerjük mind a segítő szeretet, mind az üdvösségtörténet nagy útja esetében azt a helyes lépést, amit tőlünk vár a gondviselő Isten. Ehhez kérjük a mai szentmisében, de más-kor is Boldog Salkaházi Sárának, a vértanúnak közbenjárását. Ámen” – zárta szentbeszédét Erdő Péter bíboros.

A szentmise után tartotta meg a Szociális Testvérek Társasága a hívek részvételével a közbenjáró imaestet. Bevezetőjében Németh Emma, a társaság kerületi elöljárója, a Magyarországi Rendfőnökök Konferenciájának elnöke idézett Boldog Salkaházi Sára naplójából: „Kint háború, bent munka, legbelül béke.”

Kérjük Sára testvér közbenjárását, hogy a mi szívünkben és a világban is legyen béke – biztatott Emma testvér. – Ez csak akkor lehetséges, ha elindulunk az életszentség útján. Ez nem azt jelenti, hogy tökéletesek vagyunk, hanem azt, hogy mindig törekszünk erre, még ha elbukunk közben, akkor is. Az előjáró idézte Seregély István egykori egri érseket: „Ennek az útnak nincsen mértéke. Az egyetlen mérték, hogy nem adjuk fel az életszentségre való törekvést.”

Emma testvér arra is emlékeztetett, hogy Ferenc pápa azt mondta egyszer, nem szereti a tökéletes keresztényeket, véges lény nem lehet tökéletes. Sára testvér azt is írta naplójában: „Egyik bajunk az, hogy félünk kimondani, szentek akarunk lenni... A szentség egyesülés Istenel. És mivel Isten a boldogság, minél szentebb valaki, annál boldogabb.”

A Szociális Testvérek Társaságának kerületi elöljárója kiemelte: az életszentség útján járni azt jelenti, hogy teljesen alávétjük magunkat Isten akarátának, ahogyan azt Boldog Salkaházi Sára tette. „Kérjük Sára testvér közbenjárását, soha ne adjuk fel, hogy az életszentség útján akarjunk járni.” A közbenjáró imaesten imák és felolvasások hangzottak el Salkaházi Sára írásából. Sára testvér a szeretet szentje volt, és ma a világ szomjazik a szeretetre. Ám neki is meg kellett küzdenie a kísértésekkel, hiszen fiatalon sikeres újságíró volt, szerette a társasági életet, néhány hónapig eljegyzett menyasszony is volt. Ahogyan az egyik testvér fogalmazott: a cigarettafüsttől jutott el végül odáig, hogy mindenben alávétette magát Krisztus akarátának, felajánlotta magát Istennek önkéntes áldozatul a világ szenvedéséért, és vállalta a vértanúhalált.

Az imaesten a Szociális Testvérek Társaságának kiskórusa végzett zenei szolgálatot.

Bodnár Dániel
Fotó: Lambert Attila

Az eucharisztikus élet velejárója a hála

Országos Katekumenátus Konferencia Esztergomban

(Folytatás az 1. oldalról)

A háromnapos konferencia első napján Udvardy György veszprémi érsek köszöntötte a megjelenteket, majd elmondta, hogy mivel ennek a rendezvénynek a tervezése az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus előtt történt, már az előkészületeknél is az eucharisztikus életre nevelést, az eucharisztikus lét témakörét tartották fő szempontnak. Mint mondta, a katekumenátus nem más, mint rámutatás Jézus Krisztus életére, mely feltárja a misztériumot, embert vonz és életet képes alakítani. A misztériumig elvezetni a legfontosabb feladat számunkra.

Az érsek említette, hogy a katekézis során a megtérő fellelmeivel, kérdéseivel is találkozunk, ami fejlődési lehetőség az Egyház pasztorális tevékenysége számára. Mivel ideologizált helyzetben élünk, az identitás formálása egyre fontosabb – társadalmi felelősség, és szükség van olyan emberekre, akik misziós lelkiülettel élnek meg ezt. Az érsek mindenkinek ezt a nyitottságot és az

Egyház tanításához való bátor ragaszkodást kívánta.

Kató Csaba diakónus a köszöntő után felvázolta a háromnapos konferencia témáit: az első nap az Országos Katekumenátus Konferenciák húsz évéért való hálaadás jegyében telik egészen az esti fogadásig, majd bemutatta a szervező munkatársakat.

A rendezvény nyitó liturgiáján Jézus János evangéliumban szereplő énonomásait elmesélték át a résztvevők, hogy válaszokat találhassanak arra, hogyan vezessék a rájuk bízottakat.

Az első napon Török Csaba, az esztergomi Nagyboldogasszony- és Szent Adalbert-főszékesegyház plébániái kormányzója előadást tartott *Eucharisztikus élet: Az emberi élet beteljesülése (antropológiai megközelítés)* címmel, melynek fókuszában az étkezés ritualitással való összefonódása állt.

„Az étkezés paradox dolog, hiszen az embernek ennie kell, hogy éljen, viszont amikor eszik, akkor öl, növényi vagy állatot. Valami, ami élő volt, meghal azért,

hogy egy másik élő tovább élhessen” – kezdte előadását. Az emberi kultúrákban az étkezés összefonódik a ritualitással, hiszen sajátos transzcendencia valósul meg benne: a nem én-t átalakítom, belemelem az énbe.

Az előadó beszélt arról, hogy az étkezés szakralitásának gondolata megjelenik az emberi fejlődés legarchaikusabb rétegeiben, illetve nemegyszer összekapcsolódik a szexualitással is: mindkettőben testi intimitás, egyesülés fejeződik ki az én és a nem én között. A tisztaság és a tisztátalanság kérdése mindkettőben fontos. Az étkezés a Bibliában beleszővődik az ember üdvösségtörténetébe; már a *Teremtés könyvében* a bűnbeszéskor is nagy szerepe van a szemre kíváncsi almának.

Részletesen ismertette, hogy az étkezésnek egyes kultúrákban milyen összefüggései vannak a szakralitással. Például a lakomán a vendégszeretet is megnyilvánul, ilyenkor egyes kultúrákban „angyalt fogadnak be”. Az élethetárokat jelző rítusokat is étkezés követi, egyes felnőtte válási szertartá-

soknál datolyát és magvakat szórni a beavatandó fejére ugyanúgy, mint ahogyan az esküvőkön rizst szokás a párra szórni. Egyes vallásokban kialakult, mit kell enni betegség idején, hiszen bizonyos ételeknek gyógyító szerepet tulajdonítanak, de az étkezésnek még a halállal kapcsolatos szokásokban – virrasztás, halotti tor – is szerepe van.

Az előadó ismertette a kenyér és a bor szimbolikáját, lelki olvasatát a Bibliában való előfordulásuk alapján, majd rátért arra, hogy az eucharisztiaiban összekapcsolódik a tanításra és az éltető kenyérre való éhezés. „Az eucharisztiaiban nem megsokszorozzuk Krisztus áldozatát, hanem újra jelenvalóvá tesszük, mégpedig olyan módon, hogy abban részt kapjon a mi személyes létezésünk. A felajánlási környezet aktusa ezért fontos.” Az eucharisztiaiban nemcsak a kereszt, hanem a feltámadás is jelen van. A szentség ereje az

halátlanság a hitetlenség jele.

Udvardy György érsek délutáni előadásában arról beszélt, mi történt az elmúlt húsz évben a katekumenátus területén. Mint mondta, azt gondolhatjuk, hogy a járvány lecsengésével visszatérhetünk a régi életünkhöz, de ahhoz biztosan nem tudunk, hiszen sok minden megváltozott, így a második vetett bizalom is. A szakemberek véleményéről is azt gondoltuk, hogy a mi véleményünk fontosabb annál. A félelem beépült az életünkbe, a tekintély megsérült. Az otthon és a biztonság fogalma megváltozott, mint ahogy a közelség-távolság jelentése is.

Az érsek hangsúlyozta, vélhetően nem ilyen rövid idő alatt változott ilyen nagyot a társadalom, inkább arról van szó, hogy a krízisben a látnis jelenségek felszínre kerültek. Ezek ugyanakkor nem csak negatívan befolyásolják hit átadását. Feladatunk, hogy keressük az új lehetőségeket a

zalma és látásmódja is. Az emlékezés a személy életében is fontos, ugyanígy a katekumenaknál is, akikben az üdvösség munkál, mikor saját múltjukat feldolgozzák. Amikor emlékezünk, gondolunk a hitben előttünk járók példájára is. Mit hiszünk és hogyan hiszünk – ezt az elődeink példájából tapasztaljuk meg.

Miután hálát adott az elmúlt húsz évért, a munkatársakét, öt témakört emelt ki az érsek, amiket továbbra is a középpontba kell helyezni a katekumenátus további útját keresve: Isten önközlésének belső logikáját, az egyén istenkeresésének és istenkapcsolatának az útját, a hitre jutás lépéseit, a megtérés folyamatának rendjét és az Egyház tanításának követését.

Felhívta a figyelmet arra, hogy érdemes a további tervezésnél feltenni fontos kérdéseket az Istenhez és az emberhez való hűség jegyében, többek között azt, hogy milyen emberképet vallunk a kinyilatkoztatás alapján. Egyáltalán, mit jelent hinni? Mi a hit jele? Mire szomjazik az ember? Mibe nyert már beavatást, milyen a gondolkodásmódja, mik a vágyai, szokásai, érdemei, céljai?

Az érsek figyelmeztetett arra is, hogy a hit átadása során a módszertani elemek közül azokkal kell élni, amelyek az ember szabadságát tiszteletben tartják. A kereszténység útja, amire Ferenc pápa is figyelmeztet, nem más, mint egymás elviselése, türelem, öröm és humorérzés, bátorság és buzgóság, küzdelem és éberség, megkülönböztetés, készség a jóért való küzdelemre.

A konferencia további napján Nobilis Márió és a Kató házaspár tartott előadást, a Jézus Szíve Nővérek Társasága tagjai, valamint Obbágy László, Simon Péter és Serfőzőz Levente vezettek fakultációt.

Vámossy Erzsébet
Fotó: Lambert Attila

áldozás által válik teljessé a hívőben: részesei leszünk a Szentháromság egységének, birtokoljuk az örök életet. A katekumen az áldozással eleven tagja lesz az Egyháznak.

Török Csaba beszéde végén kiemelte, hogy az eucharisztikus élet stílusa a hála, a

hit átadásában akkor is, ha az objektív igazságba vetett bizalom rendült meg.

A nyugati gazdag kultúra egyre kevesebb figyelmet fordít a múlt elemeinek értékelésére, márpedig ha eltűnnek a kultúra formáló erői, szűkül a társadalom jövőbe vetett bi-

Az élő hit forrásánál

A felújított magyarszececsődi templomot áldotta meg Székely János püspök

Székely János, a Szombathelyi Egyházmegye főpásztora május 6-án megáldotta a Vas megyei Magyarszececsődön található, felújított Kisboldogasszony-templomot és megnyitotta a településen az Egyházmegyei Képtár.

A 13. századi alapokkal rendelkező, eredetileg román stílusban épült templom tömege nem sokat változott az idők során, és épségben megmaradt déli béli kapuja is. A hajóiban és a szentélyben látható ornamentális festés és a feiratok a 17. századból valók.

A reformáció idején a Kisboldogasszony tiszteletére szentelt templom a protestánsoké lett, de az 1700-as években visszakért a Katolikus Egyházhoz. A főoltár 18. századi, a népies barokk stílusjegyeit őrző munka. Az épületet toronnyal a 19. században bővítették.

Noha a kivitelezési munkák már 2017-ben, Németh Zoltán volt a plébános szolgálata alatt elkezdődtek, s a tervek már akkor is az épület teljes külső felújításáról szóltak, elegendő anyagi forrás hiányában akkor csak a csapadékvíz elvezetést, a tető felújítást, a torony felső részének és a déli oldalon lévő béli kapu felújítását sikerült elvégezni. Az el-

múlt években egy újabb pályázatnak köszönhetően kerülhetett sor az elmaradt munkák folytatására, sőt a falak átvágásával további lépéseket is tettek a szakemberek a vízesedés visszaszorítására.

Székely János szombathelyi megyéspüspök a megszüpült templomban tartott ünnepi szentmisén szentbeszédében kiemelte: Jézus keresztjéből élet fakad. Éltető forrás, amely megtermékenyítette az európai kultúrát és magyar népünk történelmét is. A Biblia arra tanít minket, hogy minden ember egyenlő; arra tanít, hogy Isten a világot az emberre bízta, hogy művelje, hogy őrizze, kutassa a benne rejlő bölcsességet, isteni törvényt.

Ha nem lenne Krisztus keresztje, nem állna a magyarszececsődi templom sem. Hálát adunk a mai napon őseink hitéért – mondta Székely János.

A szentmisét követően a templommal szemben lévő egykori plébániaépületben ugyanezen a napon megnyitotta kapuit a Takács László nádasdi plébános által megálmodott Egyházmegyei Képtár.

Fotók, szentképek, szoborok, kegytárgyak tematikusan mutatják be az érdeklődők számára, hogyan élt és él a hit az emberekben.

Forrás és fotó:
Szombathelyi Egyházmegye

A Jó Pásztor nyomában

Apátnői benedikálást ünnepeltek az érdi ciszterci nővérek

A Ciszterci Nővérek Regina Mundi Monostorának örökfogadalmasai február 5-én Kastelik M. Rafaela OCist nővért választották meg a közösség apátnőjévé. A megválasztást követően Rafaela apátnőt Mauro-Giuseppe Lepori generális apát megerősítette és beiktatta hivatalába. Az apátnői benedikálásra május 8-án, ünnepi szentmise keretében került sor Érden, a rend monostorában.

A benedikálás szertartása az evangélium után kezdődött a praesentatióval, vagyis a bemutatással: Rafaela apátnő a közösség két tagja kíséretében a generális apát elé lépett, és kérték, hogy áldásával avassa fel a megválasztott apátnőt. A bemutatást követő homíliában Mauro-Giuseppe Lepori arra buzdította az új apátnőt, hogy Krisztust, a Jó Pásztort vegye mintául vezetői szolgálatának idejére.

A szentbeszéd után az ígértéssel következett: a generális apát kérdéseire adott válaszokkal az új apátnő ígéretet tett arra, hogy Szent Benedek reguláját megtartva a rábízottakat Isten szeretetére, az evangéliumi életre és a testvéri szeretetre – saját jó példájával elől járva – oktatja.

Ezt követően felhangzott a Mindenszentek litániája, ezzel az imával kérve a szentek közbenjárását az oltár előtt leboruló apátnőre.

A litánia után a benedictio, vagyis a megáldó imádság következett. A generális apát az áldás szavait követően átadta az apátnői jelvényeket, Szent Benedek reguláját, a gyűrűt és a pásztorbotot.

Rafaela apátnő a szentmise végén 75 szál rózsával köszöntö meg Punk M. Gemma emerita apátnő 75 évnyi vezetői szolgálatát.

Az ünnepi szentmisén együtt ünnepelt Bérczi Bernát OCist zirci apát, Maximilian Heim OCist heiligenkreuzi apát, Horváth Olga OCist, a Ciszterci Nővérek Boldogasszony Háza monostor apátnője és nővérei, az oberschönnenfeldi, a seligenthal, illetve a marienkroni apátság előljárói és képviselői.

A lengyel származású Kastelik M. Rafaela az 1945-ben alapított szerzetesközösség második apátnője.

Szöveg és fotó: Sümeghy Kata

Feleség és édesanya

Megalakult a Coreth Mária Terézia Imaszövetség

Körmenden létrejött a Coreth Mária Terézia Imaszövetség, amelynek célja Boldog Batthyány-Strattmann László felesége tiszteletének terjesztése, imádság a családokért, valamint feleségek és édesanyák lelki támogatása. A Szombathelyi Egyházmegye várja a jelentkezéseket az imaszövetségbe. A május 7-i alakuláskor Székely János megyéspüspök celebrálta az ünnepi szentmisét. A szertartáson részt vettek a Batthyány család tagjai is.

Boldog Batthyány-Strattmann László felesége sugárzó egyéniség volt, aki férje életét is döntően befolyásolta. Mondhatjuk azt, hogy az Úristen után elsősorban neki köszönhetjük Boldog Batthyány-Strattmann Lászlót – fogalmazott az egyházmegye honlapjának nyilatkozva Székely János megyéspüspök. – Ezért gondolták sokan, hogy a herceg orvossal együtt Coreth Máriát is boldoggá kellett volna avatni 2003-ban. Ezt jövőre kezdeményezni fogja a Szombathelyi Egyházmegye és az Eisenstadti Egyházmegye. Ennek egyik első lépése az imaszövetség megszületése.

A főpásztor rámutatott: szeretnénk Coreth Máriát példaképként állítani a feleségek, édesanyák elé. Ahogyan ő derűs, vidám hittel tudta a férjét visszavezetni Isten közelébe, ahogy nagy szeretetével tudta alakítani a férje szívét, ahogy igent mondott tizennégy gyermek világhozatalára, ahogy sok beteget, szegényt gondozott, ápolt, segített, úgy a mai feleségek, édesanyák is tudjanak sugárzó, férjük életét szeretetükkel, hitükkel alakító feleségekké és édesanyákká válni.

Székely János szentbeszédében felidézte Coreth Mária életének néhány fontosabb eseményét, kiemelve jellemének követendő vonásait.

Az imaszövetség tagjai a szentmise végén közösen elmondták azt az imát, amit mindennap elimádkoznak a feleségeikért, édesanyáikért, valamint a családokért.

Pappné Szép Mária egyike azoknak, akik már az induláskor tagjai lettek az imaközösségnek. Mint mondta:

azért tartotta fontosnak, hogy csatlakozzon, mert így ő is tud tenni valamint a családokért. Coreth Mária nevével, életével akkor találkozott először, amikor gyermekei révén kapcsolatba került a körmenti óvodával, amely az ő nevét viseli. Később azt is megtudta, mekkora szerepet játszott Boldog Batthyány-Strattmann László, valamint a körmenti emberek életében.

Az imaszövetség céljai: – Coreth Mária Terézia tiszteelőinek egyesítése; – a feleségek és édesanyák lelki támo-

gatása önfeláldozó munkájukban; – a családok, házaspárok egységének megerősítése; – ima és közbenjárás a testi vagy lelki nehézséggel küzdő családokért; – imádságos háttér biztosítása Coreth Mária Terézia tiszteletének terjesztéséhez.

Az imaszövetség tagjai kötelezettséget vállaltak arra, hogy mindennap elimádkozzák a szövetség imáját, valamint legalább egy Miatyánkot, Údvözlésvet, Dicsőséget családjukért, illetve a családokért.

Szeretettel várják az imaszövetségbe mindazokat, akik vállalják imáikat a fenti célokért, családjaik megerősödéséért.

További információ és jelentkezés: Szombathelyi Egyházmegye 9700 Szombathely Pf. 41., pasztoralis@martinus.hu

Forrás és fotó: Szombathelyi Egyházmegye

1997 óta végzi szolgálatát a szenvedélybetegek és hozzátartozóik körében a RÉV Szenvedélybeteg-segítő Ambulancia Székesfehérváron. A jubileum alkalmából a Szent István Hitoktatási és Művelődési Házban rendeztek ünnepséget május 3-án.

Az ünnepségen részt vett a fenntartó Katolikus Karitásznak elnöke, Spányi Antal püspök; a város polgármestere, Cser-Palkovics András; az önkormányzat egészségügyi tanácsnoka, Östör Annamária, valamint az országos RÉV-hálózat intézményeiből érkező vendégek, volt és jelenlegi fehérvári kollégák, a társintézmények képviselői.

A RÉV Ambulancia 1997. április 15-én kezdte meg működését Székesfehérváron, a Katolikus Karitásznak kezdeményezésére. Az intézmény igényes szakmaisággal, elfogadással támogatja a különböző függőségekben élő, de változtatásra hajlandó szerhasználókat és hozzátartozóikat, és nagy hangsúlyt helyez a kapcsolattartásra a társintézményekkel, az egészségügyi szolgáltatókkal.

A jubileum alkalmából rendezett közösségi napon az intézmény munkáját támogatók és a szolgálatban hatékonyan részt vállaló szakemberek áttekintést adtak a szervezet indulásáról, céljairól és eredményeiről, a kezdetektől egészen napjainkig.

Spányi Antal megyéspüspök, karitászelnök köszöntőjében arról beszélt, a keresztyén ember a Bibliát olvassa, amely irányt ad az életének, és próbálja megélni a minden napokban. Máté evangéliumának 25. fejezete azt írja, szétválasztják a jókat és rosszakat annak alapján, amit Jézus mondott: „Beteg voltam, és meglátogattatok. Börtönben voltam, és

fölkerestetek.” Ez a RÉV munkájának is alapja – hangsúlyozta a főpásztor, majd Szent II. János Pál pápát idézve kiemelte: az embert ott kell segíteni, abban az élet helyzetben, amiben van. Ezek lehetnek függőségek, összeférhetlenségek és emberi gyengeségek egyaránt, és ezekben a helyzetekben kell az ember mellé állni, Krisztus szeretetét közvetíteni, és egy új élet lehetőségét megmutatni.

A változás megszületéséhez kell a szakértelem, a hit, az imádság és a család támogatása. De először fel kell ébreszteni a vágyat a betegben a változásra. A szakértelem segít gyógyítani a bajban lévő embert, az imádság pedig azt a kegyelmi erőt közvetíti, amely ehhez szükséges. (...) A RÉV egy felkínált oázis annak, aki keres, aki új és teljes életet akar élni, aki szabad akar lenni.”

Székesfehérvár város közössége nevében Cser-Palkovics András polgármester gratulált az intézménynek és fejezte ki köszönetét a RÉV munkájáért, amely egyházi szervezeti struktúrára keresztül működő szakmai szervezetként segíti a fehérváriakat.

Sinkovicsné Máté Hortenzia, a Székesfehérvári Egyházmegyei Karitásznak igazgatóhelyettese a RÉV elmúlt huszonöt évéről adott áttekintést. Mint mondta, ez idő alatt az ambulancia nemcsak fennmaradt, de jelentősen fejlődött szakmailag és inf-

A különféle függőségekben élőkért

Huszonöt éves fennállását ünnepelte a RÉV Szenvedélybeteg-segítő Ambulancia Székesfehérváron

rastrukturálisan is. A munkatársak szolgálatukat küldetésnek tekintik.

Az ünnepségen Cserta Gáborné korábbi intézményvezető az ambulancia történetéről, szakmai működéséről, intézményi háttérének fejlődéséről adott áttekintést.

Elmondta, a RÉV az elsők között kezdett holisztikus, vagyis rendszer-szemléletben tekinteni a szenvedélybeteg-problémára. Nem egyes személyként, kiragadva a környezetéből, közösségéből keresték a megoldást a segítséget kérő gondjaira, ha-

nem nézték a családot, az iskolát, a munkakörülményeket. Céljaik között szerepelt, hogy személelmódváltást indítsanak el a társintézményekben és a fehérvári közösségekben is – vagyis próbálják úgy nézni a beteg problémáját, hogy az egy meglévő kapcsolatrendszer tünete.

Sörédi Pál pszichiáter, addiktológus főorvos a kezdetekben is jelen volt az intézmény szakemberei között, majd néhány éves kihagyás után visszatért a RÉV-hez. Előadásában elmondta, „A RÉV-ben a munka

fő vonalát a különböző pszichoszociális kezelési módszerekben képzett szakemberek végzik, az ő támogatásukra kezdetektől fogva ott volt egy pszichiáter addiktológus szakorvos, aki részben a diagnosztikai munkában, részben a betegellátásban, másrészt a kollégák szakmai támogatásában, szupervíziójában volt a csapat segítségére.”

A főorvos arról is beszélt, hogy a RÉV egyházi fenntartású, a modellt a német Caritas dolgozta ki. A rendszerváltás után a Magyar Katolikus Egyházat támogatva sokféle projektet behoztak, és ezek egyike a RÉV volt, amelyet a magyar Katolikus Karitásznak átvett, és több városban kiépített. „Ennek az a specialitása, hogy a szakmailag korrekt biopszichoszociális modell, amely az embert test, lélek szerint és társas kapcsolataiban szemléli, kiegészül egy spirituális dimenzióval.”

Az előadók sorát Farnas István jelenlegi intézményvezető zárta. Kiemelte, hogy a RÉV számára a munkatársak jelentik a legnagyobb értéket, az intézmény pedig fontos elem az élethelyzetek helyreállítási folyamatának.

A találkozó végén a vezető régi fotókat, felvételeket vetített kollégáinak, és egy személyes tanúságtételt az intézmény egyik betegétől.

Forrás: Székesfehérvári Egyházmegye Fotó: Simon Erika

Közösség és támasz az Ukrajnából érkező gyerekeknek

Tanodát szerveztek a budapesti Piarista Gimnáziumban

Milyen ma a hangulatod? – kérdezi a foglalkozásvezető a szőnyegen körülötte ülő gyerekektől, a hat-tizenegy éves fiúk és lányok pedig egymás után válaszolnak a kérdésére. A többségük csak annyit mond: megvagyok, nincs semmi különös. Játék után vannak, most zenefoglalkozás kezdődik. Naponta húsz-huszonöt, Ukrajnából érkezett kisgyerekek március óta szervez tanodajellegű foglalkozást a budapesti Piarista Gimnázium. „A legtöbb, amit tehetünk értük, hogy kortárs-közösségbe hívjuk őket, értelmes időtöltést kínálunk nekik, így igyekszünk elterelni a figyelmüket a gondjaikról” – mondja Szatmári Edina, a kárpátaljai magyar lány, aki már rögtön az induláskor önkéntesnek jelentkezett a gyerekek mellé, most pedig a piaristák alkalmazásában gondoskodik róluk.

Horváth Bálint, a gimnázium igazgatója mutatja be a kezdeményezésüket: „A háború kitörésekor azonnal azt éreztük, hogy segíteni szeretnénk valahogyan. Úgy döntöttünk, hogy oktatást szervezünk, hiszen ez áll a legközelebb a hivatásunkhoz. A háborús országból érkezőknek legelőször arra van szükségük, hogy fedél legyen a fejük fölött, étel és ital az asztalukon. Egy hét után azonban a gyerekeknek ez nem elég. Igénylik, hogy együtt lehessenek a kortársaikkal, és a szülőnek is az a legnagyobb segítség, ha a kicsiket biztonságos helyen tudhatják, ahol foglalkoznak velük.”

A kezdet kezdetén a piaristák a Hetvenkét Tanítvány Mozgalom Pedagógus Műhelyén keresztül felhívást tettek közzé, hogy tanodába várják a menekült gyerekeket, és önkénteseket keresnek a foglalkoztatásukra. „Szívmelengető volt, hogy több mint száz önkéntes jelentkezett. Tanárok ajánlották fel a segítségüket egyházi és nem egyházi intézményekből egyaránt” – mondja Horváth Bálint. Március 16-án reggel kilenc órakor az igazgató az iskola kapujában várta a foglalkozásra érke-

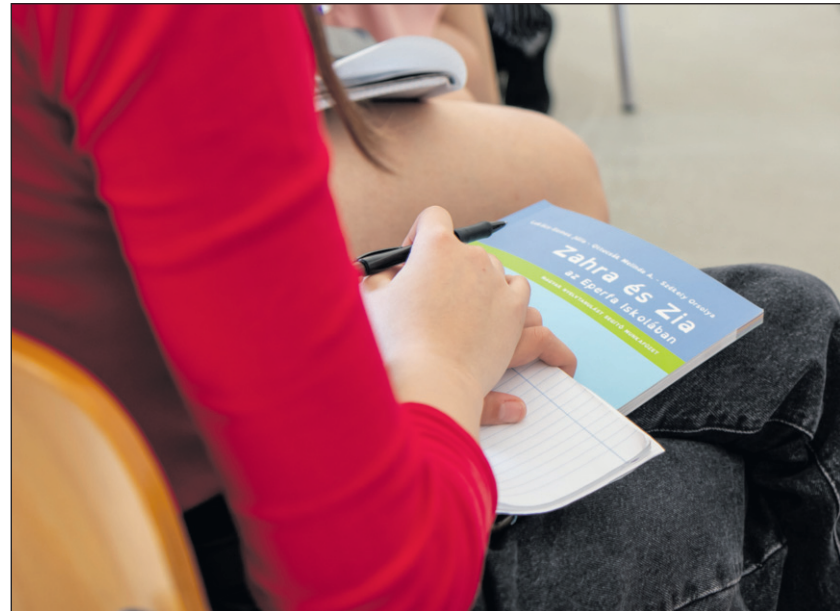
hez neki. Valahol otthonra talált, s most megint új helyre kell mennie, új iskolába, új gyerekek közé.”

A háború elől menekülő családok gyerekeinek élete egyik napról a másikra omlott össze. A tanodában a foglalkozásvezetők pontosan tudják, milyen nehéz időket élnek hozzájuk járó kicsik. Kiszakadtak az ott-

A foglalkozások felajánlásokból valósulnak meg. Mindennap három-négy önkéntes segíti a munkát, hogy változatos elfoglaltságot kínálhassanak a gyerekeknek. Jevgenyija ukrán zenetanár. Tizenhét éves lányát felvették egy budapesti zeneművészeti szakgimnáziumba, ő pedig önkéntesként jár a piarista tanodába, zenés foglalkozásokat vezet. „A gyerekekben nagyon erős az aggodalom, nem

tudják, mi van a hozzátartozóikkal, sem pedig azt, hogy velük mi lesz. Azt mondom nekik, hogy erősnek kell lennünk, tartanunk kell a lelket magunkban és egymásban” – mondja, majd a beszélgető körben elmeséli a kicsiknek, honnan jött.

Régen magyar nyelvet tanítanak a gyerekeknek, játékokkal segítik a nyelvtanulást. Egy ukrán teniszedző sportol velük, egy piarista öregdiákkal fociznak, és mindig van kézműves-foglalkozás is – sorolja a lehetőségeket Edina. Ő Csapról származik, egy óvodában dolgozott, magyart tanított ukrán gyerekeknek. A háború kitörésekor az óvoda bezárt, és a szülei úgy látták jónak, ha ő és a tizenhárom éves öccse átjönnek Magyarországra. Edina önkéntesként részt akart venni a segítségnyújtásban, testvérét pedig a szülei iskolába akarták küldeni. A fiút felvette az esztergomi ferences gimnázium, Edina a piarista tanoda alkalmazottja lett. Nagy szeretettel foglalkozik a gyerekekkel. Rögtön észreveszi, ha valamelyikük félrevonul, megijed vagy elpityeredik. „El kell terelni a gondolataikat, és kitölteni az idejüket játékkal. Szeretnek itt lenni, igyekeznek elcsúsztatni a magyart, és büszkéek arra, hogy a világ egyik legnehezebb nyelvét tanulják. Nagyon szépek látják

zók. „Ma is emlékszem az érzésre. Volt bennem némi aggodalom, nem tudtam, jön-e valaki egyáltalán. Aztán megjelent egy nyugdíjas korú magyar bácsi, egy anyuka és egy kislány. A bácsi befogadta őket az otthonába, látta a felhívásunkat, és elhozták a kislányt. Látszott a gyerek arcán, hogy nagyon fél. Az első napokban reszketve járt-kelt közöttük, minden idegen volt számára. Aztán egyre több gyerek érkezett, a kislány is megszokta a helyet, és egy hét után már láttam, hogy szívesen jár hozzánk. Feloldódott, beszélgett a többiekkel. Az édesanyjának sikerült munkát találnia, egy étteremben takarított. Néhány nappal ezelőtt a szakképzettségének megfelelő munkát kapott egy vidéki városban, így a kislánynak el kellett búcsúznia tőlünk. Nekünk is, neki is nagy szomorúság volt az elválás. Ő volt a mi első kis tanulóink, jól érezte magát nálunk. Láttam az arcán, milyen ne-

honi környezetükből, s itt most megpróbálnak tartozni valahová. Minden bizonytalan számukra. Nem tudják, mi lesz velük, lesz-e egyáltalán hova visszamenni. Most az a legfontosabb, hogy közösségben legyenek, játsszanak, és lehetőleg ne arra gondoljanak, hogy mi történt velük. Sokuk számára Budapest csak egy megálló. Vannak családok, amelyek mennek tovább, mert valahol rokonok, ismerősök várják őket, mások úgy érzik, egy szláv nyelvű országban könnyebben boldogulnak majd. A piaristák tanodájában így folyamatosan változik a csoport összetétele. Mindig búcsúzik valaki, és mindig jönnek újak. A kicsikkel foglalkozó Edina és társa, Anasztázija, valamint az önkéntesek mindent megtesznek azért, hogy a befogadó, szeretetteljes légkörben feloldódjanak a gyerekek. „Mindenkinek mindennap jár egy ölelés” – mondja Násztya.

Horváth Bálint igazgató:
A háború kitörésekor azonnal azt éreztük, hogy segíteni szeretnénk valahogyan. Úgy döntöttünk, hogy oktatást szervezünk, hiszen ez áll a legközelebb a hivatásunkhoz

Magyarországot. A háborúról viszont nem szívesen beszélnek” – mondja.

Edina számára is bizonytalan a jövő. Visszamenni vagy itt maradni? „Az ismerőseim, barátaim közül is sokan kijöttek. Mi, kárpátaljaiak tartjuk egymással a kapcsolatot, mindenki talált munkát. Igyekezünk talpon maradni. Ha vissza is megyünk, a jövő nagyon nehéz lesz. A szüleim azt mondják, sok a menekült a városunkban, ukránok, akik azt gondolják, hogy nekünk Magyarországon a helyünk, Ukrajna pedig az övék. Félek, hogy Kárpátalja már nem lesz

koztak az Ukrajnából érkezett gyerekekkel, most pedig a diákönkormányzat szervez nekik gyűjtést.

Két csoport működik a piaristáknál. Az egyikbe a kicsik járnak, első-től ötödik osztályig; szüleiknek velük nehezebb megoldani az életet a menekültszálláson. A másik csoportba a középiskolások tartoznak, ők már vannak olyan tudatosak, hogy bekapcsolódjanak a tanáraik által biztosított online oktatásba. Őket is fogadja a gimnázium. „A nagyobb diákoknak egy-egy menekültszálláson önállóan kellene kapcsolódniuk

ugyanaz, ami volt. Beregszászban voltam két hete, az utcán alig hallottam magyar szót. Rossz érzés volt.”

A budapesti diákokban is megvan az igény, hogy segítsenek. A kilencedikesek adományokat gyűjtöttek, és elvitték az állatkertbe a tanodásokat. Két hete a ballagók talál-

a tanóráikhoz. Ezen szerettünk volna változtatni. Az informatikusaink rendszerbe állították az adományként kapott számítógépeket, vettünk ukrán billentyűzeteket, így már megfelelőek a feltételek a tanuláshoz. Régen 9-től tudnak hozzánk jönni a fiatalok, délelőtt könyvtár-jelleggel fogadjuk őket. Ebédre is van lehetőségük nálunk, délután pedig magyart tanít nekik két tanárnő. Így készítjük fel őket arra, hogy az itt maradók szeptembertől be tudjanak kapcsolódni a közoktatásba” – mutatja be munkájukat az igazgató.

Szeptembertől más formában folytatják a munkát. Horváth Bálint így foglalja össze a jövőre vonatkozó terveiket: „A tanoda átmenetileg jó megoldás volt, de a gyerekeknek ősztől már iskolába kell járniuk. A nyár lehetőséget ad nekik arra, hogy megszerezzék a szükséges nyelvi alapokat, szeptembertől pedig délutáni tanulószobát fogunk felajánlani nekik. A bizonytalan körülményekhez rugalmasan alkalmazkodva kell megtalálnunk, hogyan nyújthatunk támaszt a gyerekeknek.”

Trautwein Éva
Fotó: Csapó Viktória

A tudást önmagáért kell művelni és szeretni

Beszélgetés a Stephanus-díjas Szovák Kornél történésszel

(Folytatás az 1. oldalról)

A falu Árpád-kori, a Bejc nemzetség birtokoscsalád volt. Részben régi módos gazdák lakták a települést, illetve uradalmi cselédek. A születési esélyeim legfeljebb a sárvári vagongyárig mutattak volna, nálam valószínűleg sokkal tehetségesebb fiatalok addig tudtak eljutni. Azt, hogy ki tudtam törni ebből a világból, édesanyámnak köszönhetem, aki megálmodta, hogy a fiából értelmiségi, nadrágos ember lesz, ahogy ezt annak idején a szülőfalumban mondták. Édesanyám a helyi termelőszövetkezet idénymunkása volt, és az egyik kolléganőjétől hallotta, hogy van egy bencés gimnázium Nyugat-Magyarországon. Ez megragadta a képzeletét. Rávette apámat, hogy írassanak be oda. Apám paraszti családból származott, a fogáshoz verte a garast, nem nagyon értette, hogyha ingyenes az oktatás Magyarországon, akkor miért adja a fiát olyan gimnáziumba, ahol fizetni kell. De persze ő is jól akart a gyerekeinek, megtett mindent az érdekünkben. Így aztán elvittek a szüleim Pannonhalmára, a bencés gimnáziumba. Előtte nem ismertem ezt a helyet, akkor láttam először, egy pillanat alatt beleszerettem, és attól kezdve ragaszkodtam Pannonhalmához. Tizennégy évesen kikerültem a családi környezetből és a szülőfalumból, egy teljesen más világba keveredtem. Harmincnyéharmincöt fős osztályba jártam, az osztálytársaim többsége budapesti volt, mi, falusiak kisebbségben voltunk. A szülőfalunk neve lett a becenevünk, Gércse, Polány, Gamás. Én csak azért nem lettem Bejcgertyános, mert a többiek nem tudták megjegyezni. Rengeteget köszönhetek a bencés atyáknak. Hatalmas tudású tanáraink voltak, az ötvenes években megszenvették a kommunizmust, tiszta értékrendet képviseltek. Pályakezdő tanáraink is voltak, a jelenlegi emeritus főapát, Várszegi Asztrik volt a történelemtanárom. Nagyon világos tanítást kaptam, amelynek volt egy hitbéli, vallásos vonása. Ez később mindig segített eligazodnom a világ dolgaiban, illetve közéleti és tudományos vonatkozásban is. A tanáraim azt tanították Pannonhalmán, hogy a tudást ingyen adják, és önmagáért kell művelni és szeretni. Belém nevelték azt is: kell, hogy az emberben legyen egyfelől alázat, nyitottság a diskurzusra, másfelől pedig szeretet és irgalom, s ne az egész világ megjavításán fáradozzunk, hanem a környezetünket próbáljuk meg jobbra tenni.

– **Latin-történelem szakon végzett az ELTE-n. Történetírói munkásságában kiemelten foglalkozik államalapító királyunkkal, Szent Istvánnal, illetve Szent Lászlóval. Mi az, ami különösen megragadta e két, korszakosan nagy uralkodó személyében?**

– A középkor iránti érdeklődésem még a szülőfalum világába nyúlik vissza. A Rába partján nőttem fel, ott rengeteg az Árpád-kori emlék, a csempeszkopácsi és a jáki templom, az újlaki temetőápolna, telis-tele van ez a környék történelmi emlékekkel. Még hát mindent elolvastam, amihez hozzáfuthattam. Hál’ Istennek, a közéleti könyvtárban nagyon sok középkori témájú könyvet találtam. Pannonhalmán megerősödött ez irányú érdeklődésem. Az épületek is ezt sugallták, és a ta-

náraim habitusa, életmódja is tiszta középkor volt számomra. Az érdeklődésemhez és a lelkemhez mindig is a középkor világa állt közel. Az foglalkoztatott, hogyan lett az ókori emberből középkori, miként változott meg a gondolkodása. Azok a területek érdekelték, ahol ezek a változások megragadhatók. Az egyetemes középkorban ez a Karoling-korszaknak a VIII. századtól a X. századig terjedő időszaka. A magyar történelemben pedig a XI. század, Szent István kora, az elején a paradigmaváltással. Nagyon izgatott, hogyan lesz a pogány magyar társadalomból keresztény társadalom egészen különleges és Nyugat-Európában párját ritkító módon. Milyen okok, ösztönzések álltak amögött, hogy a magyar nagyfejedelmek végül a latin rítus mellett kötelezték el magukat, és milyen erőfeszítések kellettek ahhoz, hogy egy társadalom értékrendje ennyire megváltozzon. A XI. század egyike volt a magyar történelem legvérvízatarosabb századainak trónharccal, polgárháborúkkal, pogánylázadásokkal, templomrombolásokkal. Kegyetlen korszaka volt ez a magyar történelemnek. Mindazt, amit István felépített, László konszolidálta, ő állította helyre azt a rendet, amit a nagy előd megteremtett, de később széttzilálódott. Nagyon különleges volt a világ a XI. században, nemcsak itthon, de Nyugat-Európában is.

– **Mire gondol?**

– A magyar történelem keresztelte a nyugat-európai. Nyugat-Európában éppen az investitúraharc zajlott, a pápa és a német-római császár egymásnak feszültek; a küzdelem a köztük lévő alá- és fölérendeltségi viszonyokról szólt. Mivel az erők kiegyenlítették voltak, ezért keresték a partnereket. Magyarországon ugyanez volt a helyzet, a szembenálló felek külföldön kerestek szövetségest. Ez a kettő összetetallokozott. A magyar történelem egy pillanatra a nyugat-európai történesek fókuszába került, meghatározó tényezővé vált.

– **Szent László alakja számomra a megbocsátást és a megbékélést testesíti meg, hiszen nagyapját, Vazult István király megvakította, fülébe forró ólmot öntetett, mégis ő volt az, aki kezdeményezte a pápánál az államalapító szentté avatását.**

– Modern politikai gondolkodásunk kategóriáit nem szerencsés visszavetíteni ezer évre. A középkor embere soha nem cselekedett tisztán politikai megfontolásból, mindig vallási és más emberi mérlegelések is álltak tettei és döntései mögött. Fiatalkoromban nagyon vonzó

volt számomra az ír és az olasz világ, mert úgy éreztem, e kettőben ragadható meg a középkor sajátossága, az, hogy rendkívüli szélsőségek éltek együtt, a kegyetlenség mellett a szeretet szélsőséges megnyilvánulásai. Írországból a fegyveres függetlenségi mozgalom, Olaszországban a maffia, s ezek mellett mindkét országban az emberség és az irgalom – ez két egészen különleges záránya a mai világunknak. Tanulmányaim során ezt érzékeltem Szent László személyiségében is. Egyértelműen trónkövetelő volt.

– **Hiszen volt törvényes királya az országnak, Salamon?**

– Igen, akitől Lászlónak el kellett vennie a királyságot ahhoz, hogy az ország a kezébe kerüljön, vagy legalábbis megszerezze a hatalmat. Másfelől egészen biztos vagyok abban, hogy mélyen hitte: az ország sorsát az ő kezébe tette a gondviselés. A megbocsátás pedig a családjában is előfordult, már korábban. A közelmúltban a tihanyi ásatások kapcsán újra fókuszba kerültek többé-kevésbé ismert történetek. Tudjuk, hogy I. András király, Tihany alapítója és az öccse, Béla herceg, majd I. Béla néven király véres harcokat vívtak egymás ellen, melyek végén 1060-ban András belehalt a harc során szerzett sebesülésébe. Béla került hatalomra. András családja osztrák földre menekült, őt magát csak az öccse temethette el. Fönnmaradt egy olyan forrástörredék, amely szerint a bátyja lelki üdvösségéért Béla király adományt tett a tihanyi monostornak. A szeretet és az érdekellentétből fakadó kegyetlenség tehát megfért egymás mellett László családjában. Abban a korban Lászlónak nehéz volt szembenéznie azzal, hogy a trónra volt is joga meg nem is. Mivel Béla volt az apja, király fiának született, de az ellenfele, András fia, Salamon, az unokatestvére is az volt, ráadásul őt törvényesen megkoronázták. Ugyanakkor szembe kellett néznie azzal a kulturális, lelki, szellemi hagyatékkal, hogy ki a dinasztia valódi alapítója. Mi Árpádoknak nevezzük őket a XVIII. századtól szokásos megnevezéssel, ők magukat szent királyok nemzetiségének hívták. Ha előkerült a dinasztia alapító személye, azt nem Árpádban, hanem Szent Istvánban látták. Márpedig a dinasztikus vérségi jog mindig is rendkívüli jelentőségű volt a történelemben. Lászlónak azzal a helyzettel kellett szembenéznie, hogy tény és való, kegyetlenséget követtek el Vazullal, a nagyapjával szemben, ám neki mégis azt a rendet kellett helyreállítania, ami az ország sorsát, jövőjét biztosította.

– **Széchenyi-díjas történészként idén Ön kapta a Stephanus-díjat. Egy ilyen elismerés egyúttal az időleges összegzés, a dolgok végiggondolásának ideje is?**

– A díjak meglepetésként érik az embert, és ilyenkor valóban végiggondolja, mi lehet az oka annak, hogy ekkora megtiszteltetés érte. Remélem, ezek a kitüntetések elsősorban annak a tudományterületnek szólnak, amelyet magam is művelek, és ha netán jól vagy legalábbis elfogadható színvonalon teszem ezt, az rendkívül boldogító öröm számomra.

Bodnár Dániel
Fotó: Lambert Attila

Történelmi értékek jó sáfára

Jozef Halkónak,
a Pozsonyi Főegyházmegye
segédpüspökének elismerése

A 29. alkalommal megrendezett Szent István Könyvhét megnyitóján, május 16-án Erdő Péter bíboros, prímás és Spányi Antal székesfehérvári megyéspüspök, a Stephanus Alapítvány elnöke teológia kategóriában Jozef Halkónak, a Pozsonyi Főegyházmegye segédpüspökének adta át a Stephanus-díjat.

A pozsonyi születésű pap és történész munkásságát Käfer István egyetemi tanár, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Kara Szlavisztika – Közép-Európa Intézetének alapítója méltatta. Röviden körképet adott Jozef Halko munkásságáról, kapcsolódva a Szent István Könyvhétre megjelent *A csehszlovák szakadár katolikus akció. Kommunista kísérlet a katolikus egyház nemzeti egyházzá formálására Csehszlovákiában* című művéhez. Kiemelte, Halko meghatározó feladatának tekinti „a kommunista hamisítás és rontás tisztázását”. Mindenkor hangsúlyt helyez a történeti hűsége, amit például az eredeti helységnevek szerepeltetésével is kifejez. E téren is törekszik „a politikai rontások rendbetételére”, nem enged sem a 19–20. század „otromba elmagyarosításának”, sem a viszsza-szlovákosításnak.

Kiemelkedő műve, a pozsonyi Szent Márton-székesegyházról szóló monográfia bemutatja, miként „törtek be társadalom-politikai folyamatok egyházi körökbe”. Halko 2009 és 2010 között koordinátorként vett részt abban a bizottságban, amely a Szent Márton-dóm régészeti kutatásával foglalkozott. A püs-

pöki sírok feltárásakor Halko egyértelműen azonosítani tudta Pázmány Péter nyughelyét. „A dóm monográfusa finoman és határozottan érzékelteti Pázmány Péter jelentőségét a szlovák művelődésben, ugyanakkor nem szakítja ki magyarországiságából” – hangsúlyozta méltatásában Käfer István.

A laudációban elhangzott az is, hogy a Pozsonyi Főegyházmegye jól sáfárkodik az örökölt történelmi értékekkel. A díjazott munkásságában minduntalan „visszaköszön a megbékélő, megbocsátó, bocsánatot kérő esztergomi közös szentmise. Halko tudatosan építi vissza a szlovákok és mindannyiunk számára Szent István örökségét. Szent István országának ugyanis nem magyar ajkú polgárai is egyenrangú hungarusok voltak” – fogalmazott Käfer István.

Jozef Halko a magyar nyelvet a családjában sajátította el. Atyai nagyapja Pozsony első görögkatolikus papja volt. A Stephanus-díjjal elismert történész pap a gimnázium elvégzése után közgazdaságtant tanult szülővárosában, Pozsonyban. A teológiára szeretett volna jelentkezni, de ez Csehszlovákiában akkoriban politikai akadályokba ütközött. 1990-ben, a fordulat után kezdhette meg teológiai tanulmányait, melyeket Rómában, a Pápai Szent Kereszt Egyetemen fejezett be. Jozef Halkót 1994-ben szentelték pappá. 1997-ben a pozsonyi Szent Márton-dóm káplánja és a Pozsonyban élő magyar ajkúak lelkipásztora lett.

T. É.
Fotó: Thaler Tamás

TÁJÉKOZTATÁS

HETI TÖBBSZÖRI alkalomra bejárónót keresek Budára. T.: 06/1-209-3983

INGATLAN

GARZONLAKÁS eladó Budapesten, az Oktogonhoz közel. Egyházi intézménynek, egyetemistáknak, irodának kiváló. T.: 06/70-577-5627

RÉGISÉG

A VISNYEI GALÉRIA régiséget vásárol. Budapest, VII. ker., Dózsa György út 44. T.: 06/1-321-7000

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átvesszünk. Budapest, VI. kerület, Andrássy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő-szerda 10–17, csütörtök 10–19 óra között.

TAKARÍTÁS

TÁRSASHÁZ-TAKARÍTÁST vállalok Bács-Kiskun megyében. T.: 06/70-633-2244

IMAÓRA

Kútvölgyi Szűz Mária-engesztelőkápolna: engesztelő virrasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltáriszentség előtt. 22 órakor szentmise. Cím: 1125 Budapest, Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István térig.)

Az Örökimádás-templom (Budapest, IX. kerület, Üllői út 75–77.) szentségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 órakor kezdődő imaórán, majd az azt követő szentmisén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén Erdő Péter bíboros celebrálásával papi és szerzetesi hivatásokért, a másodikon a templom karitáscsoportjának szándékára, a harmadikon az imaladába elhelyezett szándékokért imádkoznak.

A Szent István-bazilika Mária-kápolnájában (Budapest, V. kerület, Szent István tér 1.) égi kérésre, huszonhat éve minden csütörtökön 20 órától péntek reggel 5 óráig engesztelő imavirrasztást tartunk Magyarországon, a magyarság lelki megújulásáért. 21 órakor mindig más atya mutat be szentmisét a két legszentebb Szív szándékára. Mindenkit szeretettel várunk! Imádkozzunk együtt!

Elsőpénteki missziós konferenciabeszédek a magyar családokhoz a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest, XII. kerület, Csaba utca 5.). A 18 órakor kezdődő szentmise után a kistemplomban beszélgetés az elhangzott homíliáról. Mindenkit szeretettel várnak. Bővebb információ: <https://www.varosmajori.kalifornia.hu/>

Kaposfüreden, Szűz Mária Efezusi Háza (7400 Kaposfüred, Állomás u 61/a) várja az engesztelő híveket minden első keddjén 17 órakor, a budapest-bélvárosi Nagyboldogasszony-főplébánia-templomban (Budapest, V. kerület, Március 15. tér 2.). A szentmise után tematikus beszélgetésre hívják a résztvevőket.

Csobánka – Szentkúton a régi hagyományokhoz híven folytatódnak a nagy múltú elsőszombati szentmise. Mindenkit szeretettel várnak a festői szépségű Mária-kegyhelyen 2022. május 7-től október hónapig minden első szombaton a szentkúti kápolnában fél 11 órakor kezdődő ünnepélyes engesztelő rózsafüzér-imádságra és a 11 órakor kezdődő szentmisére.

LELKIGYAKORLAT

A Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban (2016 Leányfalu, Mórész Zsigmond út 141.) IDŐPONTVÁLTÓZÁS: 2022. június 3-án 18 órától 6-án 13 óráig pünkösdi lelkigyakorlat Lukovits Milán ferences atyával. Június 16-án 18 órától 19-én 13 óráig Kardos Csongor ferences atya lelkigya-

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén háznál is. T.: 06/1-213-5726

ÓLOMÜVEGABLAOK restaurálását, tervezését, kivitelezését több évtizedes tapasztalattal vállaljuk. Tóth Erzsébet T.: 06/20-438-5993; www.uvegfestes-stainedglass.hu

VÁSÁROLOK régi pénzeket, katonai tárgyakat, kitüntetések, régi kéziratokat, antik könyveket, karórákat, szőnyegeket, festményeket. Teljes hagyatékot, akár kiúrtással. Sára Péter T.: 06/30-9666-349

A hirdetések tartalmáért és azok valóságáért a hirdető vállal felelősséget.

MEGHÍVÓ

A Műegyetemi Katolikus Közösség (MKK) idén ünnepi alakulásának 30. évfordulóját (1992-2022). Ebből az alkalomból 2022. június 11-én, szombaton 11 órakor ünnepi hálaadó szentmisét mondanak a Magyar Szentek Templomában (Budapest, XI. kerület, Magyar tudósok krt. 1.).

Szent Mónika Közösségek Országos találkozója lesz 2022. május 28-án, szombaton 9-15 óra között Kiskunmajsa, a Kisboldogasszony-templomban (6120 Kiskunmajsa, Petőfi tér 9.). A 11 órakor kezdődő szentmisét Bábel Balázs kálcsa-kecskeméti érsek metropolita mutatja be. A vonattal érkezőket ingyenes döttó kivonat szállítja a templomhoz. A szervezők szeretettel várják az imádkozni vágyó édesanyákat, családokat!

TÁBOR

Diákok jelentkezését várják zarándoktáborokba. A Magyarországi Szerzetesöljárók Konferenciának Irodája nyári egyhetes zarándoktáborokba 12 és 18 év közötti zarándokok jelentkezését várja. A Tihany – Pannonhalmi útvonalra július 9-15. és július 29 - augusztus 4. között, a Tata – Márianosztra útvonalra június 30 - július 6. és július 2-8. között, a Márianosztra – Mátraverebély-Szentkút útvonalra augusztus 5-11. között indulnak útjaik. Jelentkezési határidő: a szabad helyek függvényében, de legkésőbb 2022. május 20. További információk és jelentkezés: <https://zarandoktabor.hu/egyeni-jelentkezés>

TÁJÉKOZTATÁS

Az Esztergomi Bazilikában 2022. május 1-jétől a tíz főt elérő csoportok látogatása esetén kötelező az audio-guide használata, hogy a Bazilikában az egy időben látogató csoportok ne zavarják egymást. Kéri, hogy a csoportok ezután már audio-guide-dal érkezzenek. Amennyiben nem rendelkeznek ilyen készülékkel, előzetes bejelentés esetén tudnak bérelni a helyszínen, költségtérítés mellett.

Tisztelt Olvasóink!

Az egyházi közleményeket és híreket szerkesztve közöljük. Megértésüket köszönjük. A szerkesztőség

A BUDAPEST-KELENFÖLDI SZENT GELLÉRT PLÉBÁNIA EGYHÁZI FENNTARTÁSÚ URNATEMETŐJÉBEN URNAFÜLKÉK MEGVÁLTÁSÁT, valamint ZÁRTSZÓRÁSOS TEMETÉS LEHETŐSÉGÉT KÍNÁLJA.
Temetőnk minden nap 8 – 18 óráig látogatható.

Urnairoda nyitvatartása:

Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig

Telefon: 1/203–8912; E-mail: urnairoda@szgp.hu

Plébániai iroda nyitvatartása:

Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig

Telefon: 1/203–8915; E-mail: iroda@szgp.hu

Templomunk miserendje:

Vasárnap: 9.00, 11.00 és 18.00

Hétköznap: 7.00 és 17.00 Szombaton 7.00 és 18.00

Cím: 1115 Budapest, Bartók Béla út 149.; Honlap: <http://szgp.hu>

Ünnepi üzenetküldő

Köszöntse szeretteit az *Új Ember* hasábjain! Üzenjen névnap, születésnap, házassági évforduló alkalmából, küldje el gratulációját gyermek születéséhez, sikeres vizsgához vagy más örömteli pillanathoz! Rövid üzenetében küldje el az ünnepelt nevét és a települést, ahol él az aprohirdetes@ujember.hu címre. Levelében, kérjük, adja meg a pontos nevet és címet, melyre kiállíthatjuk számlánkat. Egy üzenet díja 3000 Ft, amit átutalással vagy csekken tud befizetni. A befizetés beérkezése után sorait legközelebbi lapszámunkban megjelentetjük.

Ünnepeljen velünk – várjuk jelentkezését!

ZÁRÁNDOKLAT A CSÍKSOMLYÓI BÚCSÚBA

2022. június 2-6. | 5 nap | 84.900 Ft/fő

ZÁRÁNDOKLAT MÁRIACELLBE

2022. június 10-12. | 3 nap | 59.900 Ft/fő

ASSISI SZENT FERENC NYOMÁBAN

2022. június 22-26. | 5 nap | 129.900 Ft/fő

LOURDES-I ZÁRÁNDOKLAT

2022. július 24-30. | 7 nap | 199.900 Ft/fő

MLADIFEST 2022 - MEDJUGORJE

2022. augusztus 1-6. | 6 nap | 94.900 Ft/fő

OLASZ SZENTEK ÉS SZENTÉLYEK NYOMÁN

2022. augusztus 22-28. | 7 nap | 174.900 Ft/fő

VIA SACRA ZÁRÁNDOK UTAZÁSI IRODA

+36 20 500 5050
www.viasacra.hu

Nem tud dönteni? Mi megkönnyítjük a választást.
AJÁNDÉKOZZON UTALVÁNYT, MELY LEVÁSÁROLHATÓ AZ *Uj Ember* KÖNYVESBOLTBAN.

ELÉRHETŐSÉGEINK:

1053 Budapest, Ferenciek tere 7-8. (Kárpátia-udvar)
Telefon: (06/1) 266-0845; webbolt: bolt.ujember.hu

Kiadja a Magyar Kurír
Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.

Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • **Ügyvezető:** Tolonics Gergely

ISSN 0133-1205
KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2022. MÁJUS 16.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István
Lapszerkesztő: Baranyai Béla • **Lapszerkesztő-helyettes:** Körösy László
Szerkesztőség: Agónás Szonja, Benke Zsuzsa, Bodnár Dániel, Bókay László, Borsodi Henrietta, Fabian Attila, Gáts Judit, Horogszegi-Lenhardt Erika, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Szussanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet, Verestői Nárcisz
Olvasószerkesztő: Kodlík Bernadett
Korrektor: Szántó István • **Tördelés:** Bukovszki Antal
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • **Tel.:** +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: ujember@ujember.hu

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu
Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu
Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:

+36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>

Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3790; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu
Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.
Egyéni egy példányos előfizetés belföldről negyedévre: 4050 Ft, fél évre: 8100 Ft, egy évre: 16 200 Ft.
Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

Boldog Gizellára emlékeztek ereklyéje jelenlétében

Boldog Gizellát, a Veszprémi Főegyházmegye társvédő-szentjét ünnepelték Veszprémben ereklyéjének jelenlétében május 7-én. Az ünnepi szentmisén jelen volt Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök, Udvardy György veszprémi érsek és Márfi Gyula emeritus érsek.

Boldog Gizella, a Veszprémi Főegyházmegye társvédő-szentje ünnepi szentmiséjét a várban lévő felújítási munkálatok miatt idén az Óváros téren tartották, ahol a Veszprém város által biztosított színpadon mutatott be ünnepi szentmisét Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök Udvardy György érsekkel, Márfi Gyula emeritus érsekkel, Takáts István általános érseki helynökkel, Tornavölgyi Krisztián érseki irodaigazgatóval együtt, valamint az egyházmegye jelen lévő pap-ságának koncelebrálásával. Udvardy György érsek kö-

erősítette magyar népünket Szent István király oldalán és Szent Imre hercegünk édesanyjaként.

Palánki Ferenc püspök homíliájában hangsúlyozta, a szentek azok, akik körül az embereknek szemernyi kétségük sincs arról, hogy van Isten.

„Lelkiatyámat sokszor idézem, aki 31 éven keresztül volt lelkipásztorom, Vigyázó Miklós atya, most már az égből vigyáz rám, ránk – ő mondta azt, hogy én azért vagyok, hogy másoknak jobb legyen. Hát nem ezért vagyunk mi mindannyian? Amikor kérdezem a fiatalokat, hogy mi lesz, ha nagy lesz – ez nagyon fontos kérdés. Azt is hozzá szoktam tenni, hogy ennél sokkal fontosabb kérdés az, hogy milyen ember vagy ma. Mert olyan ember lesz, ha majd nagy lesz.

Ha mindennap törekszel arra, hogy ma jó ember akaro- rok lenni, ma Isten embere, a szeretet embere akarok lenni. Ha engedem, hogy az Isten belépjen az életembe, akkor meg fog változni ez az élet. Mások számára gyümölcstermő élet lesz.

A szentmise végén Tornavölgyi Krisztián irodaigazgató bejelentette, hogy a Veszprémi Főegyházmegye főpásztora, Udvardy György érsek az idei év első napjaiban megalapította a Boldog Gizella-díjat, amit olyan személy kaphat meg, aki a főegyházmegye érdekében végzett felelősségteljes, értéktéremtő szolgálatot. Az első Boldog Gizella-díjat az érsek a Veszprém Televízió vallási műsora korábbi szerkesztőjének, Jankovits Gyulának adományozta, huszonkét évi fáradhatatlan munkájáért.

A szentmise záró áldása előtt még sor került a szokásos Szent Imre-díjak és oklevelek átadására. A Veszprémi Főegyházmegye Boldog Gizella ünnepén évről évre Szent Imre-díjjal bátorítja és jutalmazza azokat az egyházmegye oktatási intézményeiben tanuló fiatalokat, akik tanúságtevő életükkel, katolikus közössé-

gekben való szolgálatukkal és lelkiismeretes tanulmányaikkal valóban példaértékű kövei katolikus egyházunk és magyar nemzetünk jövőjének.

Az idei évben tíz Szent Imre-díjat és tizenöt Szent Imre-oklevelet adott át Udvardy György érsek.

Forrás és fotó: Veszprémi Főegyházmegye

A Duna-Tisza közén fekvő hét-ezer-ötszáz lelkes Soltvadkert tipikus vidéki kisváros, melyet a mélyen gyökerező hagyományok jellemeznek és a felekezetek közötti együttműködés. Látogatásunkkor betekintést nyerhettünk az itt élő katolikus közösség mindennapjaiba, örömeibe és nehézségeibe. Ríportunk a hatodik része annak a sorozatnak, amelyben azokat a plébániákat mutatjuk be, melyek partnereink az Új Ember hetilap terjesztésében.

A főként mezőgazdaságból élő soltvadkerti lakosság hagyományos vallásossága szerencsésen találkozott a 2017-ben idehelyezett Jeney Gábor atya közösségi szemléletet képviselő lelkipásztori gyakorlatával. Az egymásra találás gyümölcsei közösségi és egyéni szinten is gazdagodást hoztak az egyházközség életébe. Látogatásunkkor a két lelkipásztor, Jeney Gábor plébános és Pecsán Viktor káplán fogad bennünket. Sokan ülnék le beszélgetni az asztalhoz: velünk van Májer Ferencné, a házasság és Móczárné Zsíkla Márta a máltai csoport képviselőjében, valamint Szabadi István, a plébániai képviselő-testület tagja, valamint Kévés Pálné sekrestyés.

Lassan oldódik a hangulat, a híveknek eleinte szokatlan a helyzet, az újságírói látogatás. De a plébános és hívei között nagyon közvetlen a hangnem. Érezhető, hogy összhang és partneri viszony határozza meg együttműködésüket.

Májer Ferencné tősgyökeres vadkerti lakos, ő mutatja be dióhéjban a települést: „Az ipar fellendülőben van. Műanyagüzemek települtek ide, melyek sok embernek adnak munkát, de a többség továbbra is mezőgazdasággal foglalkozik, ez a megélhetés fő forrása. Valljuk, hogy a földnek nagy értéke van, az emberekben él a föld szeretete és a hagyományokhoz való ragaszkodás. Az örökség kötelez, apáról fiúra száll a birtok. Nehéz a gazdálkodói munka, sok benne az útvesztő, de ez az életforma kötetlen, hiszen a gazda a maga ura. Sokféle képességet igényel ez a tevékenység, például jól tájékozottnak kell lenni, rengeteg ugyanis a pályázat. Minden évben meg kell küzdeni az eredményekért, és a sok munka ellenére is mindig ott van a vesztésség lehetősége. Főként a szőlő nagyon ki van szolgáltatva az időjárásnak” – mondja Májer Ferencné. Hangsúlyozza, mennyire fontos számukra, hogy folyamatosan szépül a városuk. Sorban újulnak meg templomaik. A közelmúltban ünnepelték a református templom és az új gyülekezeti ház átadását, a baptista imaházra új tető ke-

El kell kezdeni, úgyis lesz befejezés

A soltvadkerti plébánián jártunk

rült, jelenleg pedig az evangélikus és a katolikus templomok dolgoznak a munkások. „Örülünk, hogy a középületek és a családi házak is sorra megszépülnek. Persze mindig vannak, akik többet akarnának, de ha valaki kitartóan végzi a dolgát, a befektetett munka révén idővel eljuthat a megelégedettségig” – fogalmaz.

A katolikus közösség a legnagyobb felekezet Soltvadkerten, ahol az ökumenének komoly hagyományai vannak. „Öt felekezet van, testvéregyházakként élünk egymás mellett” – mondja a plébános. Az óvoda és az általános iskola az Evangélikus Egyház fenntartásában működik. A hitélethez valamennyi felekezet hozzájárul a magáét. A katolikus hitok-

emberekkel. Mióta itt van, nagy változások történtek. Többen járnak misére, mint azelőtt.” A káplán, Pecsán Viktor is ezt a szemléletet képviseli a szolgálatában: „A pap egyik legfontosabb tulajdonságának tartom, hogy megszólítható legyen, jelen legyen az emberek között. Örülök, ha megállhatok beszélgetni” – mondja. Kévés Pálné sekrestyés hozzájárul: „Gábor és Viktor atya is barátságosak, mindenkivel kezecskéznek, senkit nem utasítanak el, szót értenek az emberekkel. Ez fontos a híveknek. Mindketten értik a humort, összhangban vannak egymással is. Hálásak vagyunk értük. Gábor atyával négy éve dolgozom együtt, és örömmel teszem. Sokat jelentenek

meg a településről. A középkorú házaspárok nagy gondja, hogy felnőttek vált gyerkeik követik-e a szüleik útját. Májer Ferencné még ma is emlékszik arra, amikor nagyapjával kézen fogva mentek roratóra a téli hajnalokon. „A templom szeretetét otthonról hoztuk, és mi is úgy igyekeztünk, hogy átadjuk a gyerekeinknek. A szentségekben részesültek, de valahogy távolabb vannak az Egyháztól, nem követik ezt a számunkra fontos elkötelezettséget. Ez nyugtalanít, elszomorít bennünket. Nem igazán tudunk mit tenni, imádkozunk, és reménykedünk, hogy egyszer talán mégis rájönnek, ez a jó út. Ez nem jelenti azt, hogy rosszak lennének, csak a templomba járás nem épült be a mindennapi életükbe.” Gábor atya fontosnak tartja, hogy elmondja: „Tesszünk is azért, hogy ne csak aggódjunk a gyerekekért. Komolyan imádkozunk értük. Minden hónap utolsó vasárnapján mónikás imádságot tartunk, a Szeretetteláng-imacsoprtunk kiemelt imaszolgálatot végez a családokért. Kis közösség vagyunk, már azzal is segítünk egymásnak, hogy tudunk egymásról.”

A Máltai Szeretetszolgálat helyi csoportja, amelyet Márta vezet, ugyancsak Gábor atya kezdeményezése jött létre, 2018-ban alakultak meg nyolc taggal. Azóta szoros kapcsolatot ápolnak a szervezet dél-alföldi régiójával, és az országos programokba bekapcsolódva végzik a rászorulókat segítését. Legutóbb egy nagyobb összeget és lakásfelszerelést gyűjtöttek egy családnak, amelynek leégett a háza. „Havonta találkozunk, ilyenkor értékeljük az előző időszakot, és előre tekintünk az előttünk álló feladatokra. Jó közösség vagyunk. Ősszel kétnapos összetartáson vettünk részt. Megünnepeltük Gábor atya ötvenedik születésnapját is. Csodálatos volt ez az együttlét sok játékkal, kreatív feladatokkal. Nyaranta táboroztatunk, az iskolából ajánlanak gyerekeket, akik más-ként nem tudnának nyaralni” – meséli a csoport vezetője.

Szabadi István közel harminc éve tagja a plébániai képviselő-testületnek. „Aktív csoport a miénk, igazi csapatát értünk. Minden tagunk más-más területért felelős, hozzáam az építkezés, a karbantartás tartozik. Ügyesen tudunk gazdálkodni, szép eredményeink vannak. Elkészült a templom belső festése és a fűtés, felújítottuk az orgonát. Most óriási projektbe fogtunk, zajlik a templom külső felújítása. Tizenötmillió forint tá-

tató és a két lelkipásztor részt vesz a hétfő reggeli áhítatok, a csendes napok, a nyári táborok megtartásában. Az iskolai hittanórák mellett a plébánián szentségi felkészítés folyik. Igyekeznek bevonni a gyerekeket a közösség életébe, ennek leglátványosabb alkalma a karácsonyi pásztorjáték. Kiemelkedő események emellett a megáldások is, az özvegyek, az édesanyák, az édesapák, a jubiláns házaspárok ünnepei.

Jeney Gábor korábban a kecskeméti főplébánia plébánosa volt, onnan került Soltvadkertre. „Megéreztem a váltást. Itt átláthatóbb, családi-asabb közegbe kerültem, ahol nagy szeretettel fogadtak a hívek, és kísérnek azóta is. Ez egy kisebb plébánia, ahol jobban megismerhetjük egymást. Ha lehet, még fontosabbá váltak a közösségben az emberi kapcsolatok.” Móczárné Zsíkla Márta igazolja a plébános szavait: „Örültünk az atyának, mert szoros kapcsolatot kezdeményez a hívekkel. Bárhova megy, mindenütt szóba elegyedik az

nekem a prédikációi. Szeretem kétszer is meghallgatni őket” – mondja. Jeney Gábor plébános elkötelezett házas hétvégés. Soltvadkerten is sikerült felkeltenie az érdeklődést a mozgalom iránt, és már szolgálatának első éve után jelentkeztek párok első hétvégére. Ez nagy szó, mert olyan emberek léptek számukra teljesen új útra, akik már évtizedek óta házasságban. „Eleinte nehéz volt megnyitni, mert belső ügyünknek éreztük a házassá- gunkat. De nem lehetett csak hallgatni, így mi is megmutattuk, milyen ez életünk. Az egész hétvégén meglepetésekben volt részünk. A meghitt hangulat, az apró figyelmességek jó érzéssel töltöttek el bennünket. Azóta is visszajárunk, és megerősödtek a kapcsolataink” – mondja Zsíkla Márta, aki férjével segítőként kapcsolódik a házas lelkesítő mozgalomhoz. A csoport tagjai havonta találkozhatnak a plébánián. Nagy szükség van rájuk. Gábor atya azt mondja, sajnos kevés az esküvő, évente csupán három-négy, mert a fiatalok többsége el-

mogatást kaptunk a kormánytól, négymilliót az önkormányzattól. Nagy értékű felajánlás is érkezett, és sokat adományoztak a hívek, így most mintegy harmincmillió forint áll rendelkezésünkre. Nagyon szép lesz a templom, ragyogóan dolgozunk a kivitelezők, de már most látszik, hogy nem lesz elég az összegyűlt pénz. Az előző plébánosunk biztatása azonban segít engem. »El kell kezdeni, úgyis lesz befejezés« – szokta mondani.” István már gyerekként megélte, milyen jó tenni valamit a templomért. „Belső kényszer számomra, hogy próbáljak segíteni. Amikor megszületik az eredmény, szívem-lelkem repes az örömtől. Megerősít, hogy valami maradandót tudtam létrehozni.”

Kévés Pálné sekrestyésnek szívügye a templom tisztán tartása. „Szeretek a templomban lenni. Hálás vagyok, hogy Gábor atya felkért erre a szolgálatra. Szeretem a rendet és a tisztaságot, öröm számomra, hogy a templomban hozzájárulhatok ennek megteremtéséhez. Vannak segítőársaim is, jó kis csapat vagyunk, a nagy munkákat együtt végezzük. Gábor atya soha egyetlen rossz szóval sem bántott meg, és én is igyekszem úgy végezni a dolgom, hogy minden rendben legyen.”

Májer Ferencné megemlíti, hogy a plébánia és a városvezetés együttműködése is fontos szerepet játszik az életükben. „Mióta ilyen jó a kapcsolat, azóta másként ítéli meg a városvezetés a Katolikus Egyházat. Ha valami kérdésünk van, segítőkészséget tapasztalunk. De fordítva is igaz: ha őik kérnek meg bennünket valamire, mi is megteszük, amit tudunk.”

Életüket ünnepek, jubileumok, évről évre visszatérő hagyományok színezik. Nagy esemény volt az orgonaaavatás, amit minikoncerttel ünnepeltek. Kedvelt program Soltvadkerten a júnális és őszi párja, az Oktoberfest. Mindkettő közösségi alkalom, mindig más és más kulturális programokkal. A vendégek ilyenkor a plébánia kertjében töltik a napot, együtt főznek, beszélgetnek. Százszázötven látogató mindig megfordul itt, nem templomba járók is el- eljönnek. A feladatokat is összetartják a közösséget. A templom belső felújítása után hetvenen takarítottak együtt, majd bográcsbédéllel ünnepelték meg a közös munkát.

Templomuk kétszáz éves jubileuma mára most több eseményt is szerveznek. A Szentlélek-templomban pünkösdkor érseki szentmisével ünneplik majd a béralkozást. Emlékkönyvvel is készülnek, és ősszel hálaadó zárandoklatra indulnak Mária-besnyőre.

**Trautwein Éva
Fotó: Merényi Zita**

HÍREK KÉPEKBEN

• Ökumenikus istentiszteletet tartottak Novák Katalin államfői beiktatása előtt, május 14-én délelőtt Budapesten, a Kálvin téri református templomban. A szertartáson részt vett Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek, valamint Kocsis Fülöp hajdúdorogi érsek-metropolita is. A szertartáson jelen volt mások mellett Orbán Viktor miniszterelnök, Kövér László, az Országgyűlés elnöke és Áder János leköszönt államfő is.

• Újra személyes találkozót rendezhetett az európai püspöki konferenciák Justitia et Pax Bizottságait tömörítő Justitia et Pax Europa. A nemzetközi fórumot Székely János püspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) Caritas in Veritate Bizottsága elnöke meghívására Szombathelyen tartották május 13. és 15. között. Közel harminc európai ország képviselői érkeztek a Martineum Felnőttképző Akadémiára, hogy részt vegyenek a közgyűlésen.

A sivatag szentje a magyar homokháton

Charles de Foucauld vasadi jelenléte

Ferenc pápa május 15-én avatta szentté Boldog Charles de Foucauld-t. A sivatag szentjének van egy kevésbé ismert emlékhelye a Duna-Tisza közti homokhátság északi határán, Vasadon. Az alábbiakban Urr Zsolt Ipoly plébános írását olvashatják a kápolnáról.

A világ több templomában van elhelyezve Boldog Charles de Foucauld-oltárkép, de csak három hely van az ő tiszteletére szentelve. Ezek közül az egyik, nagyon jellemzően Károly testvére, csendben, észrevétlen húzódik meg egy kis községben, a Pest megyei Vasadon.

A települést 1756-ban a Marcelházáról (ma Szlovákia) hitükért elűldözött reformátusok alapították. Vasad minden időben büszke volt református közösségére. Katolikusok csak igen kevesen vannak a községben. 2006-tól itt épült egy szélső utcában a sivatag szentjének, Charles de Foucauld-nak egy kis kápolna az akkori monori plébános, Csáki Tibor, a Váci Egyházmegye és a Jézus Kistestvérei közösség kezdeményezésére.

A világ több pontjáról érkeztek adományok. 2007. július 1-jén Varga Lajos váci segédpüspök szentelte fel a vasadi közösség új kápolnáját. Az ünnepségen több százan vettek részt: katolikus, református hívek, papok, szerzetesek, református lelkészek, Vasad Község Önkormányzatának képviselői, távolról jött barátok, régi ismerősök, Charles de Foucauld tisztelői.

2020. július elején – Boldog Charles de Foucauld akkor őszre várt szentté avatása előtt – az ügy posztulátora a magyarországi Jézus Kistestvérei nővéreken keresztül csontereklét adományozott a kápolnának, melyet július 19-én helyeztünk

el ünnepélyesen Vasadon. De mint annyi minden, a szentté avatás is elmaradt a pandémia miatt.

Most, 2022. május 15-én a Szent Péter téren Ferenc pápa szentté avatja Károly testvérét. Kis katolikus közösségünkben tizenötven részt veszünk ezen az alkalmon Rómában.

A vasadi csendben – Budapesttől 35 percnyi autótúnyira – szelíd jelenlétével a kápolna hirdeti egy visszafogott szent tanítását. Jelen lenni Krisztus békességével, szelídségével és szeretetével – ez volt Károly testvér üzenete Algériában a muszlimok között.

A kápolna kiválóan alkalmas néhány napos elcsendesedésre, imádságra, szentségimádásra. Van egy szoba Jézus Kistestvéreinek és egy vendégszoba azoknak, akik néhány napot eltöltenének itt. (Zuhanyzó, mosdó, kis teakonyha – szerény körülmények.) Szeretettel várjuk az életben megfáradt testvéreinket, akik eltöltenének itt néhány napot.

A képünkön látható falfestmény, szekko Pethő Anikó és Páljános Erzsébet festőművészek alkotása.

Fotó: Vasad.vaciegyszazmegye.hu

Ima hazánkért és a békéért

Élő rózsafüzér-zarándoklat a főváros körül

Idén tizenötödik alkalommal rendezték meg az Élő rózsafüzér-zarándoklatot, ezúttal május 14-én. Egyszerre kilenc útvonalon indult el a főváros körüli gyalogos zárandoklat, melynek résztvevői Magyarorszáért, a fővárosért és a békéért imádkoztak. A zárandoklat kerepesi végpontján, a Szent Anna-templomban Martos Levente Balázs, a Központi Papnevelő Intézet rektora mutatott be szentmisét.

keretében érkeztek meg a Szent Anna-templomba, és gyaloglásuk során „viselték a nap terhét és a Nap hevet”. Amikor jó szándékunktól vezérelve kilépünk a szokásos életünk-ből, a kényelmünk-ből, teret adunk az Úristennek, hogy belülről átalakítson bennünket – mondta a Központi Papnevelő Intézet rektora, és hangsúlyozta, hogy a mostani zárandoklaton a hagyományhoz hűen el-

ember elindul egy hosszabb útra, sokszor nem tud jól aludni az indulást megelőző éjjel, tele van izgalommal; mások pedig, ahogy eljön az indulás napja, nehezebb esik a készü-lődés, az első lépés, nincs sok kedve az egészhez.

Az életünket rutinok irányítják, előre tudjuk, hogyan fog zajlani egy napunk. A zárandoklat azonban olyan utazás, amelynek során magunkra vesszük az életünk terhét, s az utunk folyamán valahogy, furcsa módon megédesedik a teher, megkönnyebbülünk, vagy égi segítséget kapunk ahhoz, hogy az életünk továbbhaladjon – mondta a rektor.

Ez az előrehaladás azonban sokszor lehet, hogy egyhelyben járásnak, vagy körbe-körbe forgásnak látszik. Tapossuk magunk alatt az utat, de nincs előrelépés, türelmetlenek vagyunk. Sokféle vágy meggyökeresedik a szívünkben, s ha nem teljesülnek, elegünk lesz az egészből.

Ugyanakkor látnunk kell, hogy életünk köreit mégsem hiába járjuk – folytatta a szónok –, a hívó ember vissza-visszatérően imádkozik, ismétli a fohásokat, újra és újra megközelíti a hittitkokat: arra vár, hogy valami egészen új történjen vele.

Ez a körbenjárás abban a reményben történik, hogy az Úristen minden egy helyben topogásunk, gyengeségünk ellenére képes előrelendíteni minket, képes arra, hogy általunk új áldás szálljon azokra, akikkel kapcsolatban vagyunk.

A Központi Papnevelő Intézet rektora rámutatott, hogy az Aposto-

sorsorban Magyarország és benne a főváros, Budapest megtéréséért szoltak az imák.

A szentmisén a zárandokok, akik megtöltötték a templom padsorait, Máriabesnyőről és Rákoskeresztúrról indultak és Kerepesen találkoztak; de volt, aki Gyöngyösről érkezett.

Martos Levente Balázs homíliájában arról beszélt, hogy amikor az

Máriabesnyőről, Rákoskeresztúrról és Gyöngyösről is érkeztek zárandokok a kerepesi templomba

lok cselekedetei, (melyből az aznap felolvasott egyik szentírási szakasz is származott) a fiatal Egyház misziós történetét írja le Jeruzsálemből kiindulva egészen Rómáig. A kereszténység böcsőjétől az akkor ismert világ középpontjára.

Ugyanakkor ezt a nagy missziós lendületet Szent Pál három „körutazásával” írja le az Apostolok cselekedetei. A népek apostola kétszer járja végig a városokat: először azért, hogy hitet ébresszen, azután visszafelé menet azért, hogy a hitben már újjászületett embereket megerősítse.

Szent Lukács azt írja, Barnabással együtt (kézfeltétellel) előljárókat is rendeltek a közösségek élére. Tehát lassan „teste, csontja” lesz a kereszténységnek; törzse, ága, mint egy fának, hogy legyen ereje a jövőre, a hit hirdetésére – tette hozzá Martos Levente Balázs.

Úgy kezdődött a kereszténység, hogy az emberek magukra vették ezt a furcsa, türelmes körbenjárást, nemcsak azt engedték, hogy az evangélium szava megragadjon őket, s rajtuk keresztül a többieket is, hanem engedték azt is, hogy utat találjon a szí-

vükhöz, és építse a közösséget, tartós struktúrákat hozzon létre.

Beszéde végén Martos Levente Balázs a Ferenc pápa által meghirdetett szinodális útról is szól. A jelenlévő zárandokoknak elmondta: „Ti ma egy kiváló értelemben vett szinodust éltetek meg, közös úton (szűn hodosz) jártatok, s köszönöm nektek, hogy csatlakozhattam hozzátok, ahogy a kerepesi hívek is”.

A színódussal s az arra való készülettel a Szentatya reménye az, hogy az Egyház új módon legyen zárandokló, imádkozó közösség, amely képes minden tagjának a gondját viselni, és képes a mai világban élő embereket megérteni; azt a mély vágyat, hogy az életükben változást várnak.

Mi, akik úton vagyunk, elmondhatjuk nekik, hogy hitünk szerint Isten útra kel velünk és segít is úton lenni.

Imádkozzunk a pápáért, egymásért! Ugyanakkor hisszük, hogy a változás bennünk kezdődik – zárta a beszédét a Központi Papnevelő Intézet rektora.

Körösy László
Fotó: Lambert Attila

**SZEMÉLYES
SZERETETTEL
MÁSOKÉRT**

KARITÁSZT TÁMOGATÓ ALAPÍTVÁNY – ADÓSZÁM: 19666275-1-43

